www.b00k.gr

Πανταχού Απών

Πανταχού Απών

www.b00k.gr

(Κείμενο εκτός βιβλίου)

- Οι εκτυπωμένες σελίδες δεν είναι στη διάσταση του βιβλίου.

- Η αρίθμηση σελίδων προστέθηκε μόνο για το αρχείο PDF.

- Τα κείμενα και τα σχέδια του βιβλίου παρέχονται μόνο για την ανάγνωσή του και για καμία άλλη χρήση.

www.b00k.gr

Πανταχού Απών

www.b00k.gr

ειπωμένο από
το Δελφίνι και τον Γλάρο

εμπνευσμένο από
τη Γαλάζια πεταλούδα

[Μια νέα γυναίκα, κρατώντας μια μικρή οθόνη στο χέρι της, μιλά σε έναν άνδρα]

– Αν και η αίτησή σας είναι συμπληρωμένη, θα κάνουμε έναν τελευταίο έλεγχο για να 'κλειδώσουμε' τις επιλογές σας... Λοιπόν...
Μορφή...

– Άνθρωπος.

– Φύλο...

– Άνδρας.

– Θέλετε να διατηρήσετε την τρέχουσα εμφάνισή σας...

– Είμαι ευχαριστημένος με αυτή...

[Η γυναίκα χαμογελά]

– Θέλετε να διατηρήσετε τη σεξουαλικότητά σας ή να τη σβήσετε;...

– Είμαι ευχαριστημένος με αυτή...

— Ηλικία Έναρξης...

— Τρέχουσα ηλικία.

— Θέλετε να γερνάτε;

— Όχι.

— Κανείς δε το θέλει. Ξεχωριστές Ικανότητες... Το αφήσατε κενό.

— Ήθελα τη συμβουλή σας σε αυτό... Σκεφτόμουν σπουδαία φωνή και καλλιτεχνικές δεξιότητες...

— Δε θα είστε ο πρώτος. Είναι λίγο πολύ μια κοινή επιλογή...

— Μπορώ να επιλέξω να πετάω;...

— Περιόρισε τις επιλογές ώστε να μοιάζουν με τον υπάρχοντα κόσμο... Άρα... όχι. Αλλά μπορείτε να επιλέξετε τη μορφή ενός πουλιού. Θα διατηρήσετε την ικανότητά σας να σκέφτεστε, αν το επιθυμείτε. Και υπάρχει ένα μεγάλο εύρος από δημοφιλή πουλιά, έτσι δε θα νιώθετε μόνος...

— Όχι, όχι, θα κρατήσω τη μορφή μου.

— Λοιπόν, Ξεχωριστές Ικανότητες... Αν και στον Κόσμο των Απόντων, δεν έχει στα αλήθεια σημασία...

— Τότε... Κάντε μου έκπληξη...

[Χαμογελά. Ανοίγοντας μια τεράστια λίστα, επιλέγει την πρώτη: "Καμία"]

— Θέλετε να κρατήσετε τις Αναμνήσεις σας από το Παρελθόν, ή να ξεκινήσετε από την αρχή...

— Για να είμαι ειλικρινής, το σκέφτηκα πολύ πριν απαντήσω, και δεν ξέρω στ' αλήθεια ποια είναι η σωστή επιλογή. [χαμογελώντας:] Μπορώ να κρατήσω μόνο τις καλές αναμνήσεις;

— Φοβάμαι πως είναι όλα ή τίποτα... Απλώς κρατάτε μια ελάχιστη βάση —τη γλώσσα σας, τις κινητικές σας ικανότητες...— αλλά θα πρέπει να ξανακτίσετε τον εαυτό σας εκεί... Μπορεί να κάνει τα πράγματα λίγο παράξενα...

— Θα ξεκινήσω από την αρχή. Υπήρξε τόσο πολύ αίμα και αδικία σε αυτόν τον κόσμο... Γιατί να τα κουβαλήσω μαζί μου;

— Κάτι άλλο που θα θέλατε να προσθέσετε;...

— Όχι.

— Σχεδόν τελειώσαμε. Απλά μια υπενθύμιση ότι το προσδόκιμο ζωής στη λειτουργία απόντων είναι λίγο πολύ όμοιο με το προσδόκιμο ζωής στην λειτουργία παρόντων, ενισχυμένο από την απουσία κινδύνου. Σύμφωνα λοιπόν με την ηλικία σας, αναμένεται, πάνω κάτω, μια ζωή 180 ετών. Από εκεί και πέρα, παρά τα επιτεύγματα της τεχνολογίας, η καρδιά ή ο εγκέφαλός σας, κάποια στιγμή, θα πάψει.

www.b00k.gr

– Μου φαίνεται παραπάνω από αρκετό...

– Και το τελικό κουτί. Συνειδητοποιείτε ότι δεν υπάρχει γυρισμός... Μετά από λίγες ώρες, οι χημικές ουσίες στο σώμα σας θα το κοιμίσουν οριστικά, εκτός από την καρδιά και τον εγκέφαλό σας.

– Ναι, το συνειδητοποιώ.
– Θα χρειαστώ την τελική υπογραφή σας...

[Τοποθετεί και τα δυο χέρια του σε μια γυάλινη επιφάνεια πάνω στο γραφείο που βρίσκεται μπροστά του, και κατόπιν το δάχτυλό του σε ένα μικρό μηχάνημα δίπλα της, το οποίο παίρνει δείγμα του αίματός του]

– Σας ευχαριστώ για την επιλογή σας. Κάνατε αυτόν έναν ανεκτό κόσμο, και τη ζωή και την ποιότητά της βιώσιμη στον πλανήτη μας...

[Στιγμιότυπα:
Ανεβαίνει με ένα ασανσέρ. Μπαίνει σε ένα μεγάλο δωμάτιο.
Είναι ξαπλωμένος ανάσκελα σε έναν γυάλινο σωλήνα, με ένα κάλυμμα στο κεφάλι του σαν κράνος. Ο γιατρός που παρακολουθεί τη διαδικασία τού χαμογελά και του λέει «Προσπάθησε να χαλαρώσεις και να κοιμηθείς». Ενώ ένα υγρό αρχίζει να γεμίζει το σωλήνα, του εύχεται: «Καλό ταξίδι...»
Στην επόμενη σκηνή ο σωλήνας τοποθετείται σε έναν τεράστιο τοίχο με κουτιά γεμάτα με γυάλινους σωλήνες. Μια μικρή πράσινη ενδεικτική λυχνία ανάβει.

Μια οθόνη υπολογιστή προβάλλει:]

Πόλη Μ•XVII•LX

Παρόντες: 10.000
Απόντες: 15.094.653

[Οι αριθμοί αλλάζουν:]

Πόλη Μ•XVII•LX

Παρόντες: 9.999
Απόντες: 15.094.654

www.b00k.gr

Πανταχού Απών

[Φυσαλίδες εμφανίζονται να αναδύονται προς την επιφάνεια της θάλασσας. Στη συνέχεια, αναδύεται κι εκείνος, γυμνός. Βρίσκεται στην πανέμορφη ακτή ενός παρθένου νησιού. Καθώς περπατά στην άμμο, μια όμορφη νεαρή γυναίκα έρχεται κοντά του. Χαμογελώντας, του λέει:]

– [Εκείνη:] Καλώς ήλθες...

[Είναι σε σύγχυση. Δε μιλά. Την κοιτάζει...]

– [Εκείνος:] Πώς έφτασα εδώ;

– [Εκείνη:] «Χωρίς αναμνήσεις.» Χαλάρωσε... Είσαι με φίλους... Θα τα καταλάβεις όλα σύντομα...

[Αγγίζοντάς τον με το χέρι της στον ώμο, ντύνεται με ένα απλό λινό ρούχο...]

– [Εκείνη:] Έλα μαζί μου...

www.b00k.gr

[Περπατούν σε ένα μονοπάτι με άμμο ανάμεσα στα δέντρα. Ένα λιοντάρι εμφανίζεται, δίπλα στο δρόμο τους, να βρυχάται... Εκείνος είναι μάλλον μπερδεμένος. Μένει ακίνητος. Εκείνη τον τραβά απαλά να την ακολουθήσει και περνώντας κοντά από το λιοντάρι, το χαϊδεύει στο κεφάλι λέγοντάς του «Σταμάτα τα αστεία Ντάριλ...», και προχωρούν.

Συναντούν ένα γυάλινο διαφανές όχημα σε σχήμα σφαίρας, που αιωρείται λίγα εκατοστά πάνω από το έδαφος. Μπαίνουν μέσα και παραμένουν όρθιοι.

Το όχημα αρχίζει να κινείται, μετά από λίγα μέτρα ανυψώνεται πάνω από τις κορυφές των δέντρων, κι ύστερα συνεχίζει πάνω από ένα παρθένο δάσος. Στρίβοντας γύρω από ένα βουνό, η μερική θέα του νησιού αποκαλύπτεται μπροστά στα μάτια τους... Σμήνη πουλιών πετούν πάνω από μια πανύψηλη πόλη από γυαλί και πέτρα, σκαρφαλωμένη στις πλαγιές ενός μεγάλου κωνικού βουνού. Η πόλη, κυρίως φτιαγμένη από γυαλί, ενώνεται αρμονικά με το περιβάλλον, με ενσωματωμένους κήπους και καταρράκτες σε διάφορα μεγέθη, μοιάζοντας έτσι περισσότερο ως μέρος της γύρω φύσης παρά ως ξεχωριστή πόλη... Στο πλάι της απλώνεται μια κοιλάδα, με ένα ποτάμι που τη διασχίζει. Στις όχθες του υψώνονται μεγάλα φυλλώδη δέντρα, ενώ διακρίνονται κάποιες καμηλοπαρδάλεις...]

– [Εκείνος:] Πού βρίσκομαι;

– [Εκείνη:] Στον Κόσμο των Απόντων, βάσει της επιλογής που έκανες, όχι περισσότερο από λίγες ώρες πριν...

– [Εκείνος:] Δε θυμάμαι τίποτα...

– [Εκείνη:] Επέλεξες να ξεχάσεις την προηγούμενη ζωή σου...

– [Εκείνος:] Γιατί;

– [Εκείνη:] Δεν υπάρχει πια απάντηση σε αυτό... Ηρέμησε, μια εύκολη ζωή σε περιμένει...

[Περνώντας πάνω από κάποια φαρδιά στέγη διαμορφωμένη σε κήπο, βλέπουν ομάδες ανθρώπων, μαύρους και λευκούς, να επιδίδονται σε σεξουαλικές πράξεις]

– [Εκείνη:] Θα σε πάω στο δωμάτιό σου, αλλά μπορείς να επιστρέψεις αργότερα, αν θέλεις...

[Αλλαγή σκηνής: Μπαίνουν σε ένα δωμάτιο, στο χρώμα της πέτρας, με κάτι σαν γυάλινη επιφάνεια, στο μέγεθος ενός μονού κρεβατιού, να αιωρείται κάθετα στον τοίχο]

– [Εκείνη:] Θα σε αφήσω να ξεκουραστείς... Η πρώτη μέρα μπορεί να είναι παράξενη... Όποτε νιώσεις έτοιμος, μπορείς να κάνεις μια βόλτα τριγύρω... Δεν θα έχεις κανένα πρόβλημα να εναρμονιστείς...

– [Εκείνος:] Ευχαριστώ...

[Του χαμογελάει και φεύγει. Ένα αδιάφανες τζάμι εμφανίζεται στην πόρτα πίσω της.

Κοιτάζει έξω από το παράθυρο, την κοιλάδα και το ποτάμι... Μετά ξαπλώνει στο αιωρούμενο γυαλί, που παίρνει τη μορφή του σώματός του, και κλείνει τα μάτια του.

Ανοίγοντας τα μάτια, βλέπει τη φωσφορίζουσα οροφή. Είναι νύχτα. Σηκώνεται σιγανά. Το δωμάτιο φωτίζεται αυτόματα με έναν αμυδρό φωτισμό. Αφού κοιτάξει γύρω του, πλησιάζει την πόρτα, που χάνεται αμέσως, και βγαίνει στον μεγάλο διάδρομο. Την ίδια στιγμή ένας νεαρός άνδρας βγαίνει από το διπλανό δωμάτιο...]

– Περίμενα να βγεις από το δωμάτιο, αδερφέ... Σε άκουσα να έρχεσαι σήμερα το πρωί... Καλώς ήρθες... [του χαμογελά] Μένουμε δίπλα... Είμαι ο Έρικ, παρεμπιπτόντως... Το όνομά σου... [τον βλέπει να αναρωτιέται] ...είναι... [...του γνέφει να πει ένα όνομα...]

– [Εκείνος:] ...Γκων... *{= χαμένο/απών}*

– [Έρικ:] Εντάξει, Γκων, [λέει χαμογελώντας] φύγαμε...

[Μπαίνουν σε ένα γυάλινο ασανσέρ σε σχήμα μισοφέγγαρου, δίχως πόρτα και χωρίς τίποτα άλλο εντός του εκτός από ένα γυάλινο πάτωμα. Ο Έρικ λέει «Επίπεδο Δύο – Όροφος 6», και κινούνται προς τα πάνω.

Φτάνουν σε μια πλούσια, περίτεχνη αίθουσα, γεμάτη με όμορφους νέους και νέες, και ένα πιάνο που παίζει...

Ο Έρικ παίρνει δύο γεμάτα ποτήρια από έναν πάγκο, και του προσφέρει ένα, λέγοντας:]

– [Έρικ:] Τα ένστικτα της δίψας και της πείνας έχουν σβηστεί, οπότε αυτά δεν χρειάζονται για να είμαστε ειλικρινείς, αλλά για όσους από εμάς κρατήσαμε τις αναμνήσεις μας, είναι μια παλιά συνήθεια... Και πρέπει να κάνουμε και κάτι για τα ρούχα σου...

[Βγάζει από το δάχτυλό του το δαχτυλίδι που φοράει και του το δίνει λέγοντάς του: «Θα πάρω άλλο». «Έλα, φόρεσέ το.» Έπειτα αγγίζοντάς το λέει: «Ρούχα. Δείπνο. Νούμερο 76». Ο Γκων ντύνεται με ένα μαύρο κοστούμι. Δείχνει πολύ όμορφος.

Μια όμορφη κοπέλα, που παρακολουθούσε τη σκηνή, τους πλησιάζει...]

– [Έρικ, ψιθυρίζοντας:] Ελπίζω να κράτησες τις προτιμήσεις σου.

– [Γκων:] Δεν ξέρω.

– [Έρικ, ψιθυρίζοντας:] Εσύ δεν ξέρεις, αλλά ξέρουν εκείνες...

[Τον τραβάει παιχνιδιάρικα μαζί της, λέγοντας στον εαυτό της:] "Νεοφερμένος..."

www.b00k.gr

– [Ο Έρικ, μιλώντας δυνατότερα, λέει στον Γκων, καθώς εκείνη τον απομακρύνει:] ...Είναι σαν το ποδήλατο...

[Η κοπέλα τον φλερτάρει ανοιχτά με τα χαμόγελα και τις κινήσεις της...]

– [Εκείνη:] Λοιπόν, ποια είναι η ιστορία σου;...

– [Γκων:] Δε θυμάμαι τίποτα, στ' αλήθεια...

– [Εκείνη:] Χωρίς αναμνήσεις! Αυτό είναι ενδιαφέρον. Τότε, θα πρέπει να σου προσφέρουμε μερικές, έτσι δεν είναι;

[Η κοπέλα παίρνει τα ποτά τους και τα αφήνει σε ένα τραπεζάκι, και βάζοντας τα τεντωμένα χέρια της στους ώμους του αρχίζει να χορεύει αργά μαζί του... Του χαμογελάει...]

– [Εκείνη:] Η ζωή είναι ένα όνειρο... Πάντα ήταν, και πάντα θα είναι... Άλλοτε είναι γλυκό, άλλοτε πικρό, αλλά όσο έχει γεύση, εμένα μου αρκεί...

[Τον πλησιάζει και τον φιλά στα χείλη...]

– [Εκείνη:] Δεν το αισθάνεσαι γλυκό; [συνεχίζει να τον φιλάει αργά, το ένα φιλί μετά το άλλο]
Είναι η γεύση της αγάπης...

[Αλλαγή σκηνής: Ξυπνούν το πρωί στο κρεβάτι του, που είναι πιο φαρδύ τώρα, και για τους δύο. Η κοπέλα κάθεται στο πλάι του κρεβατιού, και αυτόματα ντύνεται με όμορφα ρούχα... Συνειδητοποιεί ότι εκείνος δεν ξέρει τι ακριβώς έκανε, οπότε του λέει...]

– [Εκείνη:] Πόσο περίεργο πρέπει να είναι, όταν όλα είναι καινούργια... Δεν χρειάζεται να το προφέρεις δυνατά. Ούτε να έχεις δαχτυλίδι μετά από λίγο καιρό. Μόνο να το σκεφτείς αρκεί. Απλά χρειάζεται λίγη εξάσκηση... [Πηγαίνει προς την πόρτα... Πριν την προσπεράσει, γυρίζει προς το μέρος του και του λέει...] Θα τα ξαναπούμε...

[Μένει μόνος. Σηκώνεται από το κρεβάτι, γυμνός, μετά, αγγίζοντας το δαχτυλίδι του, λέει: «Ρούχα. Καθημερινό. Νούμερο 39». Ντύνεται σε ένα ροζ ριχτό απλό κοντό φόρεμα με φαρδιές τιράντες. Το κοιτάζει με αμφιβολία. Λέει «Νούμερο 40». Το φόρεμα αλλάζει χρώμα και γίνεται μπλε]
– [Γκων:] Έτσι είναι καλύτερα.

[Περνά προσεκτικά από την πόρτα του, κοιτάζοντας κατ' ευθείαν την διπλανή του πόρτα, και μετά, με σιωπηλά βήματα κατευθύνεται προς το ασανσέρ. Το εσωτερικό του ασανσέρ φτάνει στο επίπεδο του ορόφου και δύο νεαρές γυναίκες και ένας άνδρας βγαίνουν έξω γελώντας. Απομακρυνόμενοι γυρίζουν να τον ξανακοιτάξουν και αρχίζουν να γελούν ακόμα περισσότερο. Στέκεται και τους παρα-

κολουθεί στην είσοδο του ασανσέρ. Ενώ απομακρύνονται ο νεαρός άνδρας γυρίζει μόνος προς το μέρος του και προφέρει, απλά ανοίγοντας αργά το στόμα του: «67». Ο Γκων, αγγίζοντας το δαχτυλίδι του λέει: «Νούμερο 67», και αλλάζει σε ένα άνετο καθημερινό ανδρικό ντύσιμο. Ο άντρας, καθώς χάνεται με τις δύο κοπέλες στο τέλος του διαδρόμου, κάνει μια χειρονομία επιδοκιμασίας. Ο Γκων μπαίνει στο ασανσέρ]

— [Γκων:] Τελευταίος όροφος.

— [Μια φωνή ακούγεται:] Μη προσβάσιμος προς το παρόν.

— [Γκων:] Ισόγειο.

[Το ασανσέρ κατεβαίνει. Στο ισόγειο όπου φτάνει, βγαίνει κατευθείαν σε έναν καταπράσινο κήπο. Ελάφια κινούνται κάτω από μεγάλα δέντρα ενώ λίγες πεταλούδες στολίζουν ανθισμένα λουλούδια. Απλώνοντας το βλέμμα του μακρύτερα, βλέπει μερικές καμηλοπαρδάλεις να περπατούν νωχελικά και, στην όχθη του ποταμού, βούβαλους και λιοντάρια να πίνουν ειρηνικά νερό μαζί. Ένα κοπάδι από λευκούς ερωδιούς πετά στο βάθος.

Περπατά παρατηρώντας τον κόσμο γύρω του. Μια θορυβώδης ομάδα από παιδιά εμφανίζεται, που κυνηγά και παίζει με έναν πάνθηρα.

Σε λίγο βλέπει ένα γυάλινο όχημα σε σχήμα σφαίρας, εκεί κοντά. Μπαίνει μέσα, και λέει: «Μπορείς να με πας στην παραλία;...» Μια γυναικεία φωνή ζητά περισσότερες πληροφορίες... «Γίνετε πιο συ-

γκεκριμένος, παρακαλώ...» Λέει «Παραλία, Νούμερο 138».

Το όχημα αρχίζει να κινείται, ανεβαίνει σύντομα πάνω από τα δέντρα και, περνώντας πάνω από πλούσια βλάστηση, φτάνει τελικά σε μια παραλία με χρυσαφένια άμμο, που συνορεύει με βράχους στα άκρα της και σκιάζεται κατά τόπους από φυλλώδη δέντρα... Κάποια ζευγάρια είναι ξαπλωμένα κάτω από μερικά από αυτά, ντυμένα με αέρινα μαγιό. Περπατώντας, κοιτάζει το μαγιό που φοράει ένας άντρας —ένα μαγιό στο χρώμα της άμμου, που μοιάζει περισσότερο με λεπτό διαγώνιο αέρινο ύφασμα παρά με μαγιό— και αυτόματα ντύνεται με ένα πανομοιότυπο.

Φτάνοντας στην υπέροχη ακτή, βουτά στο νερό και αρχίζει να κολυμπά.

Ενώ κολυμπά λίγο πιο μακριά από την ακτή μια θαλάσσια χελώνα πλησιάζει και αρχίζει να παίζει μαζί του. Κολυμπάει για λίγο, ξεχασμένος, περνώντας τα βράχια στην άκρη της παραλίας. Κοιτάζοντας ξανά την ακτή, σε έναν ψηλό βράχο που καταλήγει σε έναν γκρεμό, ένα κορίτσι με λευκό φόρεμα στέκεται και σχεδιάζει έναν πίνακα σε ένα καβαλέτο.

Κολυμπάει προς τα εκεί, βγαίνει στον πλησιέστερο βράχο που μπορεί, και αρχίζει να σκαρφαλώνει για να τη φτάσει. Την πλησιάζει σιωπηλά από πίσω. Φαίνεται να μην τον έχει προσέξει. Έρχεται πολύ κοντά της και κοιτάζει τη ζωγραφιά της. Είναι η απλή εικόνα μιας θάλασσας, με μερικά σύννεφα από πάνω της. Του μιλάει, χωρίς να γυρίζει:]

— [Εκείνη:] Ξέρεις, είναι αγένεια να κρυφοκοιτάς...

– [Γκων:] Συγνώμη... Νόμισα πως δε θα σε πείραζε...

– [Εκείνη:] Δε με πειράζει... Απλά είναι που δεν είναι καλό. Θα έπρεπε να είχα διαλέξει τη «Ζωγραφική» ως Ξεχωριστή Ικανότητα...

– [Γκων:] Διαλέξει "τι" ως "τι";

– [Εκείνη:] Α, ένας αγνός! [λέει, ενώ την ίδια στιγμή γυρίζει να τον αντικρύσει για πρώτη φορά. Ενώ τον κοιτάζει προσθέτει:]
Αλλά, κανείς δεν μένει αγνός για πολύ... Σε κανέναν κόσμο...

[Την κοιτά κι εκείνος βαθιά κι ύστερα στρέφει το βλέμμα του στον πίνακα...]
– [Γκων:] Εγώ νομίζω πως είναι όμορφο... Μια ακύμαντη θάλασσα...

– [Εκείνη:] Μια ακίνητη στιγμή στον χρόνο...

– [Γκων, χαμογελώντας:] Γιατί να θέλει κάποιος να απαθανατίσει μια στιγμή στον χρόνο;

– [Εκείνη:] Ματαιοδοξία, ίσως... Το να πιστεύεις πως ο χρόνος μπορεί να χωρέσει σε μια στιγμή...

– [Γκων:] Έστω κι έτσι, είναι μια όμορφη εικόνα...

[Γυρίζει πάλι προς τον πίνακα.
Ο άνεμος αρχίζει να φυσά δυνατότερα, και ο πίνακας φαίνεται

έτοιμος να πέσει από το καβαλέτο. Σηκώνει ξαφνικά και τα δυο της χέρια, σαν να θέλει να σταματήσει τον άνεμο να φυσάει πάνω του. Πράγματι, ο αέρας σταματά γύρω από το καβαλέτο, ενώ συνεχίζει να φυσάει στα μαλλιά και το φόρεμά της. Αφού βάλει άλλη μια πινελιά στον πίνακα της, συνεχίζει να μιλά:]

– [Εκείνη:] Είναι ψεύτικη. Όλα είναι ψεύτικα... Αυτό, η θάλασσα, το νησί, εσύ κι εγώ...
Μια σκηνή, για να περάσουμε τις μέρες μας...

[Ο άνεμος φυσά λίγο δυνατότερος και μικρά κύματα αρχίζουν να σηκώνονται]

– [Γκων:] Είσαι εδώ για καιρό;

– [Εκείνη:] 40-50 χρόνια. Κάπου μετά το 10 έχασα το μέτρημα... Τι διαφορά έχει;

– [Γκων:] Τι είναι αυτό το μέρος;

[Γυρίζει πάλι να τον κοιτάξει...]

– [Εκείνη, με έναν ειρωνικό τόνο:] Ένα όνειρο που έγινε αλήθεια...

– [Γκων:] Δεν είναι;

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Το όνειρο είναι εδώ. Δεν ξέρω που

www.b00k.gr

βρίσκεται η αλήθεια...

– [Γκων:] Ίσως να μπορέσουμε να τη βρούμε μαζί...

[Γυρίζει πάλι να τον κοιτάξει. Για μια στιγμή δεν μιλάει, απλά τον κοιτάζει. Μετά, σα να μιλά στον εαυτό της, λέει:]

– [Εκείνη:] Είσαι αγνός.

– [Γκων:] Έρχεσαι συχνά εδώ;

– [Εκείνη:] Συνήθως προς το τέλος της εβδομάδας... Με βοηθά να χαλαρώσω... Πήγαινε τώρα. Το νερό είναι δροσερό, και μια κυματιστή θάλασσα μπορεί να είναι πιο ενδιαφέρουσα από μια γαλήνια...

[Επιστρέφει στο νερό. Ενώ κολυμπάει πάλι προς την αμμώδη πλευρά της ακτής, γυρίζει και την κοιτάζει για άλλη μια φορά...

Φτάνοντας στην ακτή και περνώντας κοντά από ένα ζευγάρι κάτω από τη σκιά ενός δένδρου, βλέπει τον άντρα να μαλώνει με έναν άλλον άντρα. Ακούει τον τσακωμό τους...]

– [Πρώτος άντρας:] Στο είπα, είναι το δικό μου δένδρο, η δική μου σκιά...

– [Δεύτερος άνδρας:] Δεν ήξερα ότι έφερε το όνομά σου... Είσαι παντρεμένος μαζί της από καιρό;

[Φεύγοντας, πριν επιστρέψει στο όχημα, γυρίζει να κοιτάξει πίσω και τους βλέπει να σπρώχνονται... Μια νεαρή γυναίκα είναι ήδη στο όχημα και τον περιμένει. «Σε είδα να έρχεσαι» του λέει... Έπειτα κοιτώντας τους να τσακώνονται προσθέτει: «...Παιδιά...», και το όχημα φεύγει, ενώ εκείνος ακόμα τους κοιτάζει...]

[Αλλαγή σκηνής: Είναι μόνος στο δωμάτιό του, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Όπως καταλαβαίνουμε από το χρώμα που μπαίνει στο δωμάτιο, είναι αργά το απόγευμα. Η πόρτα αρχίζει να αλλάζει χρώμα και σχήμα, σαν ένα κατακόρυφο κυκλικό κύμα να επεκτείνεται επάνω της]

– [Γκων:] Περάστε...

[Περνώντας από την είσοδο, εμφανίζεται ο Έρικ...]

– [Έρικ, σα να μιλά στον εαυτό του:] Τι κύριος... Εκπλήσσω και τον εαυτό μου ώρες-ώρες... [και μετά, μιλώντας στον Γκων:]
Το φαντάστηκα πως θα κοιμάσαι όλη μέρα... Έλα ανόητε... Έλα...

[Και πιάνοντάς τον από τον αγκώνα, τον σέρνει έξω από το δωμάτιο...

www.b00k.gr

Περπατώντας στον διάδρομο, όχι προς το ασανσέρ, αλλά προς το αντίθετο άκρο του, του μιλάει...]

– [Έρικ:] Λοιπόν, πως σου φάνηκε η Σίνα, δεν ήταν το κάτι άλλο;

– [Γκων:] Ποια;

– [Έρικ:] Η Σίνα... Η κοπέλα, χθες βράδυ... Και λέει πως κράτησε την αρχική της μορφή!... Τι ψεύτρα...

[Αλλαγή σκηνής: Περπατούν στην παραλία όπου γίνεται πάρτι... Διάφορες παρέες κάθονται τριγύρω από φωτιές, ανάμεσά τους βρίσκονται ξαπλωμένα και κάποια άγρια ζώα, ενώ άλλοι παίζουν τις κιθάρες τους και τραγουδούν... Στο βάθος, ο ήλιος δύει, με υπέροχα χρώματα να ζωγραφίζουν τον ουρανό...

Ο Έρικ σταματάει σε μια φωτιά και, με μια γρήγορη κίνηση, ξαπλώνει πάνω σε μια αρκούδα, η οποία ήταν ξαπλωμένη εκεί...]

– [Έρικ, χαϊδεύοντας τη γούνα της:] Δεν θα το περίμενα ποτέ να ξαπλώσω σε μια αληθινή αρκούδα δίπλα στη φωτιά, αγαπητή μου...

[Ο Γκων περπατά προς τη θάλασσα, για να απολαύσει το ηλιοβασίλεμα. Ένας όμορφος νεαρός με ασιατικά χαρακτηριστικά πλησιάζει και του μιλάει...]

– [Νεαρός άνδρας:] Νομίζω ότι δεν θα βαρεθώ ποτέ τα ηλιοβασιλέματα...

– [Ο Γκων απαντά:] Το "ποτέ" είναι μια περίεργη λέξη...

[Γλάροι πετούν μπροστά στον ήλιο... Ο νεαρός συνεχίζει...]

– [Νεαρός άνδρας:] Ίσως θα έπρεπε να είχα γίνει θαλασσοπούλι... Αλλά όλα, τελικά, υποκύπτουν στη βαρύτητα...

[Ένα όμορφο μαύρο κορίτσι εμφανίζεται...]
– [Κορίτσι:] Τι λένε εδώ τα αγόρια;... [τους πιάνει και τους δύο από τους αγκώνες και συνεχίζει] Ελάτε, έχουμε πάρτι... Θα ήταν κρίμα να το χάσετε...

[Επόμενη σκηνή: Φωτισμένα από τις φωτιές και με τον ήχο της μουσικής, σε αργή κίνηση, κορίτσια και αγόρια χορεύουν εκστατικά, και ο Γκων ανάμεσά τους. Μερικά ζευγάρια φιλιούνται...]

www.b00k.gr

[Ο Γκων ‘αιωρείται’ στο νερό, με την βαθιά θάλασσα να τον περιβάλλει – κάπως σα σκιά σε πιο φωτεινό φόντο. Φοράει το μαγιό του, αλλά δεν έχει δαχτυλίδι στα δάχτυλά του. Σιγά σιγά, πίσω του, εμφανίζεται μια ομάδα δελφινιών που προχωρούν ήρεμα και τον προσπερνούν. Στη συνέχεια ανεβαίνει στην επιφάνεια. Μπροστά του, στον βράχο, πίσω από έναν πίνακα στο καβαλέτο, είναι εκείνη. Φοράει πάλι ένα λευκό φόρεμα. Κολυμπάει προς το μέρος της.

Ανηφορίζει εκεί που βρίσκεται, ενώ εκείνη είναι στραμμένη προς τον καμβά της... Της μιλάει...]

– [Γκων:] Γεια σου...

[Του απαντά χωρίς να γυρίσει από τη ζωγραφιά της]
– [Εκείνη:] Μπορείς να κρυφοκοιτάξεις, αν θέλεις...

[Την πλησιάζει και κρυφοκοιτά πίσω από την πλάτη της. Στο καβαλέτο υπάρχει ένας νέος, ολόλευκος καμβάς]

– [Γκων:] Φαίνεται συναρπαστικό...

[Χαμογελά, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος του. Δείχνει με το πίσω μέρος του πινέλου της κάπου στον καμβά, λέγοντας:]

– [Εκείνη:] Εδώ, ήταν το πιο δύσκολο κομμάτι...

[Χαμογελά κι εκείνος]

– [Γκων:] Τέλειωσες το προηγούμενο;

– [Εκείνη:] Ας πούμε πως ένιωσα ότι έδωσα αυτό που έπρεπε να δώσω...

– [Γκων:] Τι θα ζωγραφίσεις τώρα;

– [Εκείνη:] Δεν έχω την παραμικρή ιδέα! Ίσως θα έπρεπε να το αφήσω ως έχει... Να ξεκινήσω από το μηδέν, όπως εσύ. Να μη ζωγραφίσω τίποτα.

– [Γκων:] Προσπάθησες ποτέ να μη ζωγραφίσεις τίποτα; Ίσως να είναι πιο δύσκολο από το να ζωγραφίσεις ‘κάτι’.

– [Εκείνη:] Ναι, πράγματι οι άνθρωποι πάντα παλεύαν να καλύψουν το κενό.
Με αγάπη, με μίσος, με χαρά, με πόνο, με σωστό και με λάθος... Με όλους τους πιθανούς συνδυασμούς...

– [Γκων:] Εσύ με τι το γέμισες;...

– [Εκείνη:] Δοκίμασα την αγάπη... Την ειλικρίνεια... Το βάθος...
Αλλά όλα αυτά τα χρώματα, ήτανε μάλλον δύσκολο να βρεθούν... Μόνο φθηνά αντίγραφα...

– [Γκων:] Και, πού βρίσκεσαι τώρα;...

www.b00k.gr

— [Εκείνη, γυρίζοντας να τον αντικρύσει:] Μόνη... Κρυμμένη σε μια μικρή γωνίτσα του παραδείσου... Ντροπιασμένη... Αποτυχημένη... [χαμηλώνει τη φωνή της] Απούσα...

[Απομακρύνεται από τον Γκων, και μετά γυρίζει ξανά να του μιλήσει...]

— [Εκείνη:] Με ρώτησες τι είναι αυτό το μέρος... Ήρθε η ώρα να μάθεις... [Αφήνοντας τον πίνακα στη θέση του, αρχίζει να κατεβαίνει την πλαγιά. Μετά από μερικά βήματα, γυρίζει, απλώνει το χέρι της προς το μέρος του και του λέει:] Έλα μαζί μου...

[Κατεβαίνουν την πλαγιά και μετά από λίγο τους περιμένει ένα όχημα. Μπαίνουν μέσα και το όχημα αρχίζει να κινείται...]

— [Εκείνη:] Θα ακολουθήσουμε τη μεγάλη διαδρομή...

[Μένουν σιωπηλοί, ενώ το όχημα ακολουθεί την ακτογραμμή. Μετά αρχίζει να μπαινοβγαίνει σε κάποια ανοίγματα στους βράχους, κάτι σαν φυσικά σχηματισμένα τούνελ... Το όχημα άλλοτε φωτίζεται από τον ήλιο, άλλοτε είναι στο ημίφως, όταν περνάει ένα τούνελ. Ο Γκων κοιτάζει μέσα από το τζάμι, το γύρω τοπίο. Εκείνη στέκεται λίγο πιο πίσω του. Στην αρχή φαίνεται το τοπίο, μετά το πρόσωπό του, ενώ η θέα αντανακλάται αμυδρά στους τοίχους του οχήματος. Το όχημα στρίβει προς το εσωτερικό της στεριάς, και εισέρχεται σε ένα σκοτεινό τούνελ στην πλαγιά ενός ψηλού βουνού. Το όχημα φωτίζεται αμυδρά από κάποιο εσωτερικό φως.

Μετά από παρατεταμένο χρόνο στο σκοτάδι, η θέα απλώνεται,

ανεμπόδιστη πάλι. Το βλέμμα του φανερώνει ότι βλέπει κάτι περίεργο.

Μπροστά του απλώνεται μια πελώρια κοιλάδα, με δεινόσαυρους μιας άλλης εποχής. Φυτοφάγα και σαρκοφάγα είδη, που περπατούν δίπλα δίπλα ενώ προϊστορικά πουλιά πετούν στον ουρανό. Τα παρακολουθεί σιωπηλός για λίγες στιγμές και μετά το σκοτάδι σκεπάζει ξανά το όχημα.

Τέλος, το όχημα φτάνει στον προορισμό του. Το κύριο συγκρότημα κατοικιών. Προχωρούν προς έναν ανελκυστήρα. Κανείς δεν μιλάει, ωστόσο το ασανσέρ αρχίζει να κινείται προς τα πάνω. Όταν σταματάει, ακούγεται μια φωνή...]

«Επίπεδο 3 — Όροφος 14 — Βιβλιοθήκη των Ζώντων...»

www.b00k.gr

[Περπατούν σε έναν πελώριο όροφο, γεμάτο μέχρι πάνω με ράφια στην αριστερή του πλευρά. Λευκά βιβλία απλώνονται εκεί, βιβλία σε ομοιόμορφα σχήματα, με τον τίτλο κάθε βιβλίου στο εξώφυλλό του και τη ράχη του. Απέναντί τους, στον δεξί τοίχο, σε διάφορα μεγέθη, από πολύ μεγάλα ως μικρά, απλώνονται ανάγλυφα μεμονωμένα γράμματα, από όλα τα αλφάβητα του κόσμου...

Περπατούν μαζί δίπλα στον αριστερό τοίχο... Πλάι του, σε κοντινές αποστάσεις, υπάρχουν ιδιωτικοί ημικυκλικοί γυάλινοι θάλαμοι ανάγνωσης, κάποιοι με ένα άτομο να διαβάζει μέσα τους. Άλλοι κάθονται με ένα βιβλίο στα χέρια, άλλοι στέκονται κοιτάζοντας τον τοίχο του θαλάμου που λειτουργεί και ως οθόνη. Διάφοροι άνθρωποι περπατούν τριγύρω...

Ενώ κοιτάζει τα βιβλία στα ράφια, εκείνη του λέει:]

– [Εκείνη:] "Στιγμές στο χρόνο..."

[Στη συνέχεια, σταματάει να περπατά πλάι του, λέγοντας...]

– [Εκείνη:] Θα σε αφήσω να διαβάσεις...

[Γυρίζει προς το μέρος της, προφανώς θέλοντας να την εμποδίσει να φύγει, αλλά προτού προλάβει να πει λέξη, εκείνη ήδη κατευθύνεται προς στο ασανσέρ.

Ξαναγυρνά στα βιβλία. Σε κάποια φαίνεται μόνο η ράχη τους, άλλα βρίσκονται στο πίσω μέρος του ραφιού, με εμφανές ολόκληρο το εξώφυλλό τους... Αγγίζει ένα από αυτά, και πηγαίνει να το βγάλει από τη θέση του... «Η Φάρμα των Ζώων». Την ίδια στιγμή, ένας θάλαμος κοντά του αρχίζει να αναβοσβήνει ελαφρώς, σαν μόλις να ενεργοποιήθηκε... Αφήνοντας το βιβλίο πίσω στη θέση του, μπαίνει στον θάλαμο, όπου το εξώφυλλο του βιβλίου φαίνεται τώρα στον κοίλο γυάλινο τοίχο. Ακούγεται μια γυναικεία φωνή...]

– [Η φωνή:] «Η Φάρμα των Ζώων». Επιθυμείτε περίληψη, ανάγνωση ή φόρτωση;

– [Γκων, διστακτικά:] Περίληψη...

– [Η φωνή:] Γραμμένο τον 1ο αιώνα Προ Δημιουργού, το βιβλίο παρουσιάζει ένα αγρόκτημα όπου τα ζώα, χρησιμοποιώντας την από καιρό κοιμισμένη τους δύναμη, επαναστατούν ενάντια στην τυραννία του ανθρώπου, με την ελπίδα να δημιουργήσουν μια κοινωνία ευτυχίας και ισότητας...

[Το βιβλίο γυρίζει δείχνοντας τη ράχη του στον Γκων, ενώ εμφανίζονται και άλλες ράχες, σα να περιστρέφονται αργά στην οθόνη. Ο Γκων τα κάνει να περιστρέφονται πιο γρήγορα με μια ξαφνική κίνηση του δεξιού του χεριού. Σταματά την περιστροφή, σε ένα τυχαίο βιβλίο. Η φωνή ακούγεται ξανά...]

– [Η φωνή:] «Ο Ευτυχισμένος Πρίγκιπας». Επιθυμείτε...

– [Ο Γκων λέει, διακόπτοντας τη φωνή:] Ανάγνωση...

– [Η φωνή:] Ψηλά πάνω από την πόλη, τοποθετημένο σε μια μεγάλη κολώνα, έστεκε το άγαλμα του Ευτυχισμένου Πρίγκιπα. Ήταν επικαλυμμένο παντού με λεπτά φύλλα καθαρού χρυσού, είχε δυο φωτεινά ζαφείρια για μάτια, και ένα μεγάλο κόκκινο ρουμπίνι έλαμπε στη λαβή του ξίφους του...

[Ο Γκων σταματά τη φωνή κάνοντας τη λίστα με τα βιβλία να περιστραφεί ξανά. Σταματάει την περιστροφή σε ένα άλλο βιβλίο... Το εξώφυλλό του εμφανίζεται: «Ο Χρυσός Κλώνος. Μια Μελέτη για τη Μαγεία και τη Θρησκεία.»]

– [Ο Γκων μιλά, πριν η φωνή πει οτιδήποτε άλλο:] Φόρτωσε.

– [Η φωνή:] Παρακαλώ τοποθετήστε το χέρι σας στη θέση φόρτωσης... [Ένα οριζόντιο γυαλί μπροστά του αρχίζει να αναβοσβήνει ελαφρώς στη δεξιά πλευρά. Ο Γκων τοποθετεί το χέρι του εκεί. Μια μπάρα φόρτωσης εμφανίζεται στην αριστερή πλευρά του οριζόντιου γυαλιού, η οποία γεμίζει γρήγορα, καθώς τα ανοιχτά μάτια του Γκων και η έκφρασή του δείχνουν την απόκτηση πληροφοριών... Όταν η φόρτωση τελειώσει, απομακρύνει το χέρι του]

– [Ο Γκων μιλά τώρα στην οθόνη και λέει:] Παγκόσμια Ιστορία.

– [Η φωνή:] Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος; «Αρχαία Ιστορία; Μεσαιωνική Ιστορία; Παγκόσμιοι Πόλεμοι;...»

– [Ο Γκων απαντά:] Όλα. Φόρτωσε.

– [Η φωνή:] Θα πάρει χρόνο...

– [Ο Γκων απαντά βάζοντας το χέρι του στη θέση φόρτωσης:] Έχω χρόνο.

[Στην οθόνη εμφανίζονται οι λέξεις "Καταγεγραμμένη Ιστορία" και η μπάρα φόρτωσης αρχίζει αργά να γεμίζει... Τα μάτια του αντανακλούν τα συναισθήματά του. Πριν περάσει πολύς χρόνος δείχνουν απορία και πόνο, και σύντομα δάκρυα αρχίζουν να κυλούν στα μάτια του, ενώ η μπάρα γεμίζει σιγά σιγά. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα δακρύων, απομακρύνει το χέρι του, παίρνοντας μια ελαφριά ανάσα. Η μπάρα είναι λιγότερο από το 1/5 γεμάτη.

– [Η φωνή μιλά, ενώ ο θάλαμος αναβοσβήνει ελαφρά:] Η φόρτωση διακόπηκε... Παρακαλώ τοποθετήστε το χέρι σας στη θέση φόρτωσης για να συνεχίσετε...

– [Γκων:] Ίσως αργότερα...

– [Μια νεαρή γυναίκα έρχεται κοντά του:] Είναι όλα καλά; Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;

– [Γκων:] Όχι, ευχαριστώ... Είμαι εντάξει...

– [Ενώ η κοπέλα περπατά προς έναν κυκλικό θάλαμο στο κέντρο της αίθουσας, ο Γκων γυρίζει στην οθόνη και μιλά...] Ο Κόσμος των Απόντων.

– [Η φωνή:] Υπάρχουν πολλά βιβλία για τον Κόσμο των Απόντων, κύριε. Για πιο περιεκτικές πληροφορίες μπορώ να προτεί-

νω ένα λήμμα εγκυκλοπαίδειας;...

– [Γκων:] Κάνε μια επιλογή και διάβασε, σε παρακαλώ...

– [Η φωνή:] Στα τέλη του 20ου Αιώνα των Ζώντων, ο Anem No, παγκόσμια γνωστός ως «Ο Δημιουργός» *[στην οθόνη, ταυτόχρονα, εμφανίζεται μια φωτογραφία ενός όμορφου αδύνατου άνδρα με κοντά λευκά γένια, πολύ απλά ντυμένου. Η φωτογραφία αλλάζει αργά, δείχνοντας έναν χαμογελαστό άντρα με μαύρο κοντομάνικο μπλουζάκι σε πλήρη νιότη και μετά εμφανίζεται μια φωτογραφία του ως παιδί. Τέλος, η πρώτη φωτογραφία του με τα λευκά γένια επανεμφανίζεται στην οθόνη]*, κατέπληξε την ανθρωπότητα με την εφεύρεση του «Κόσμου των Απόντων», την ενσάρκωση της παλαιότερης και βαθύτερης ανθρώπινης επιθυμίας. Αφήνοντας πίσω του το βαρύ, παρακμάζον σώμα του, αγκυροβολημένο σε έναν μολυσμένο, άδικο, σαρκοφάγο κόσμο, καθένας μπορούσε πλέον να εισέλθει σε αυτήν την αψεγάδιαστη εικονική πραγματικότητα, όπου δεν υπήρχε πόλεμος, πόνος, πείνα.

[στην οθόνη, ταυτόχρονα, αρχίζουν τώρα να εμφανίζονται μερικές στατικές εικόνες του Κόσμου των Απόντων, όχι ως φωτογραφίες αλλά ως λευκά τρισδιάστατα μοντέλα και ψηφιακές αναπαραστάσεις αυτού του κόσμου]

Ανοιχτός σε άπειρες δυνατότητες, ο ίδιος ο Δημιουργός ξόδεψε 40 χρόνια της ζωής του επεκτείνοντας και τελειοποιώντας τον δίχως όρια κόσμο του, πριν ο ίδιος εισέλθει σε εκείνον το έτος που σημειώνεται ως «μηδέν» στο ημερολόγιό μας... Ήταν.....

– [Ο Γκων σταματάει ουσιαστικά τη φωνή, τοποθετώντας το χέρι του στη θέση φόρτωσης και λέγοντας:] Φόρτωσε.

[Όταν η διαδικασία φόρτωσης έχει τελειώσει, παραμένει με μια έκφραση απορίας στο πρόσωπό του. Βγαίνει από τον θάλαμο και κατευθύνεται προς τη γυναίκα που ζήτησε να τον βοηθήσει πριν, και που τώρα στέκεται κάπου στη μέση της αίθουσας]

– [Γκων:] Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι, σε παρακαλώ;

– [Η γυναίκα, χαμογελώντας:] Ναι, φίλε μου, φυσικά...

– [Γκων:] Μόλις τελείωσα μερικές φορτώσεις, αλλά δε μπορώ να βρω.....

[Ενώ μιλάει το κορίτσι φαίνεται εντελώς παγωμένο...]

– [Γκων, πιάνοντας το μπράτσο της:] Είσαι καλά; Είσαι καλά;

[Το σώμα και το κεφάλι του κοριτσιού γίνονται ιριδίζοντα, κι ύστερα μοιάζει να διαλύεται σε χρώματα στον αέρα, και μέσα σε δευτερόλεπτα έχει εξαφανιστεί εντελώς. Ο Γκων είναι σα χαμένος... Τώρα δεν κρατάει τίποτα στο χέρι του. Μια άλλη γυναίκα περπατά γρήγορα κοντά του... Του μιλάει λυπημένα αλλά ήρεμα...]

– [Γυναίκα:] Ήρθε η ώρα της να ενωθεί με τον Δημιουργό... Μπορώ να σε βοηθήσω σε οτιδήποτε, φίλε μου;

— [Ο Γκων κάνει λίγες στιγμές να συνέλθει, και μετά της λέει:] Φαίνεται ότι δε μπορώ να βρω κάποια δεδομένα για τον Δημιουργό, από τον χρόνο του εδώ...

— [Γυναίκα:] Τα δεδομένα που ζητάς είναι στη Βιβλιοθήκη των Απόντων, δύο ορόφους πιο πάνω... Έχει πολύ μικρότερο αριθμό τίτλων ακόμα, αλλά είναι πολλά υποσχόμενη...

[Ο Γκων κουνά καταφατικά το κεφάλι, ευχαριστώντας την, και γυρίζει να περπατήσει προς το ασανσέρ. Μετά από μερικά βήματα γυρίζει προς τα πίσω και τη ρωτά ξανά...]

— [Γκων:] Υπάρχουν σκάλες που θα μπορούσα να χρησιμοποιήσω;

— [Η κοπέλα χαμογελά με κατανόηση και τον κατευθύνει με μια κίνηση του κεφαλιού της προς ένα άνοιγμα στον τοίχο, λέγοντας:] Οι παλιομοδίτικοι τρόποι είναι επίσης διαθέσιμοι...

[Ο Γκων αρχίζει να ανεβαίνει τις σκάλες. Στον πρώτο όροφο που συναντά, στέκεται μπροστά σε ένα άνοιγμα στον τοίχο, σε σχήμα πόρτας. Η επιγραφή στα αριστερά του λέει: «Πινακοθήκη των Ζώντων». Εισέρχεται... Ένα τεράστιο δωμάτιο είναι τώρα μπροστά του, ίδιου μεγέθους με εκείνο που βρισκόταν πριν. Αιωρούμενες κάθετα, διάφορες διαφανείς γυάλινες οθόνες γεμίζουν τον χώρο. Πάνω τους εμφανίζονται πίνακες του παρελθόντος, ένας διαφορετικός πίνακας σε κάθε πλευρά του γυαλιού. Περπατάει ανάμεσά τους. Στους επιμήκεις τοίχους εμφανίζονται και άλλοι πίνακες ζωγραφικής. Όλοι τους ανά διαστήματα αλλάζουν σε άλλους πίνακες... Μετά από

μια μικρή βόλτα, ο Γκων επιστρέφει στις σκάλες και ανεβαίνει στον επάνω όροφο. Μπαίνει στην αίθουσα με την ένδειξη «Βιβλιοθήκη των Απόντων».

Εδώ υπάρχει η ίδια διάταξη ακριβώς, όπως στη βιβλιοθήκη που βρισκόταν πριν. Υπάρχουν ακόμη και παρόμοια ανάγλυφα γράμματα στον δεξί τοίχο. Μόνο που τα βιβλία εδώ φαίνονται λιγότερα, και είναι όλα στο βάθος των ραφιών, με το εξώφυλλό τους στραμμένο προς τους επισκέπτες. Ο Γκων μπαίνει σε έναν θάλαμο. Λέει:] «Ο Δημιουργός»

— [Μια φωνή, μια αντρική φωνή τώρα, ακούγεται να του μιλά:] Υπάρχουν πολλές λογοτεχνικές αναφορές για το θέμα... Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος;...

— [Γκων:] Θα ήθελα να μάθω περισσότερα για την πραγματική του παρουσία εδώ... Ίσως μπορείς να μου διαβάσεις ένα λήμμα από κάποια εγκυκλοπαίδεια...

— [Η φωνή ξεκινά, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζεται στην οθόνη η φωτογραφία του Δημιουργού, εκείνη με τα άσπρα γένια που είχε δει προηγουμένως:]

Η πιο πολυσυζητημένη προσωπικότητα κάθε κόσμου, και η απολύτως λιγότερο γνωστή σε όλους, λόγω της σταθερής αφοσίωσής του σε μια αφανή ζωή, ο Δημιουργός, λέγεται ότι πέρασε το χρόνο του στον Κόσμο των Απόντων, απομονωμένος στο εργαστήριό του, επεκτείνοντας και στολίζοντας τον κόσμο μας. Ώσπου, μόλις 23 χρόνια μετά την είσοδό του εδώ Εκείνος, ο Πατέρας μας, πέρασε

www.b00k.gr

τις πύλες του Σύμπαντος, έχοντας πραγματοποιήσει τη συλλογική, προαιώνια ευχή της ανθρωπότητας. Αν και πολλοί ισχυρίστηκαν ότι τον είχαν δει και μιλήσει μαζί του, η μαρτυρία τους αμφισβητείται έντονα, ως καθοδηγούμενη από προσωπικά οφέλη... Πληροφορίες για την προηγούμενη ζωή του μπορούν να βρεθούν στο τμήμα των ζώντων.

[Η εικόνα στην οθόνη εξαφανίζεται και ο Γκων παραμένει μουδιασμένος, να κοιτά έναν διαφανή τοίχο]

– [Η φωνή, μετά από λίγο:] Θα θέλατε να διαβάσετε κάτι άλλο, κύριε;

[Παραμένει σιωπηλός]

[Είναι στον βράχο, με το μαγιό του, με την ελπίδα να τη συναντήσει. Δεν έχει έρθει ακόμα. Ο αέρας είχε προφανώς πετάξει τον λευκό καμβά μακριά, οπότε τον παίρνει και τον στερεώνει –ανάποδα, δείχνοντας το πλαίσιο στην πίσω του πλευρά– στα πόδια του καβαλέτου, χρησιμοποιώντας τη μικρή θήκη με τα χρώματά της. Μετά πηγαίνει στην άκρη του γκρεμού και κάθεται σε έναν βράχο, κοιτάζοντας τη θάλασσα. Μετά από λίγη ώρα, χαμογελά και γυρίζει το κεφάλι του πίσω. Είναι εκεί, φτάνοντας στην κορυφή του βράχου, έχοντας σκαρφαλώσει την πλαγιά του. Φοράει ένα σκούρο κόκκινο-καφέ φόρεμα, που ανεμίζει ελαφρά στον απαλό άνεμο. Της χαμογελά]

– [Εκείνη:] ...Κάποιος πρέπει να σε έστειλε να μου καταστρέψεις τη ζωγραφική μου καριέρα...

– [Γκων:] Τι σε κάνει να νομίζεις πως ήταν μόνο ένας;

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Δύο;... Τρεις;...

– [Γκων:] ...Θα μπορούσαμε να μείνουμε εδώ όλη μέρα...

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Λοιπόν, η ανθρωπότητα ήταν πάντα αυτοκαταστροφική...

Ανήμπορη να ξετυλίξει τα μεγαλύτερα δώρα της...

www.b00k.gr

– [Γκων:] Αναρωτιέμαι, τι ξεχωριστές ικανότητες έπρεπε να είχα διαλέξει, για να ξετυλίξω εσένα...

[Χαμογελάει, χωρίς να απαντήσει στην ερώτησή του. Σε λίγο λέει:]

– [Εκείνη:] ...Κάποιος έκανε την εργασία που του ανατέθηκε για το σπίτι...

[Δεν πλησιάζει το καβαλέτο της, απλώς πηγαίνει κοντά του]

– [Γκων:] Έπρεπε να μάθω για τον κόσμο στον οποίο βρίσκομαι.
...Φοβόμουνα και λιγουλάκι τον δάσκαλο...

– [Αυτή, χαμογελώντας:] Καλά έκανες... Λοιπόν, τι έμαθες για αυτόν τον κόσμο;...

– [Γκων:] Μοιάζει πολύ καλύτερος από αυτόν που ήμουν πριν... Έναν κόσμο... παράλογης ανισότητας και πολύμορφης βίας...

[Κάθεται σε έναν βράχο κοντά του]

– [Εκείνη:] Και μοιάζει τόσο καλύτερα εδώ;

– [Γκων:] Ναι... Ένας κόσμος ησυχίας και αδελφοσύνης...

[Εκείνη χαμογελά πικρά...]

– [Εκείνη:] Δεν θυμάσαι τίποτα από τον κόσμο που ήρθες, μόνο όσα διάβασες... Δεν είδες ποτέ αυτόν τον μικροσκοπικό μπλε πλανήτη, να πλέει στο κενό... Αυτό το δώρο της τύχης... Ένα ειρηνικό λιμάνι, στην απεραντοσύνη του σύμπαντος...

Όλα όμως φαίνονται γαλήνια από μακριά... Κανένα αγκάθι δεν ξεχωρίζει, ούτε μπορεί να σε ματώσει εξ' αποστάσεως.

Έπρεπε να έρθεις κοντύτερα σε αυτό το πλωτό θαύμα, για να καταλάβεις τη βίαιη φύση του... Για να δεις πως η γαλήνη και η ευδαιμονία δεν ήταν ποτέ εκεί... Πως ήταν μόνο μια ψευδαίσθηση... Ένας ευσεβής πόθος... Μια οφθαλμαπάτη στη λάβρα της ερήμου...

Και το σκληρότερο είναι πως θα μπορούσε να είναι αλήθεια... Θα μπορούσαν να τα είχαν καταφέρει... Αλλά δε το διάλεξαν.

[σταματά για λίγο]

Πήγαινε, αγαπημένε μου... Πήγαινε σε αυτόν τον γαλήνιο νέο σου κόσμο... Άσε με να κάνω την άχρηστη ζωγραφική μου... Πήγαινε να απολαύσεις αυτήν την ατάραχη χώρα...

Ίσως, [χαμηλώνει το βλέμμα της] θα ήταν καλύτερα για σένα να μην έρχεσαι εδώ...

– [Ο Γκων σηκώνεται και, φεύγοντας, γυρίζει να της μιλήσει:] Πάω, αλλά δεν υπάρχει κανένα άλλο μέρος που θα προτιμούσα να βρίσκομαι...

www.b00k.gr

[Περπατά σιωπηλά, ανάμεσα σε διάφορες ομάδες ανθρώπων... Κανένας θόρυβος δεν φτάνει στ' αυτιά του, απλώς παρακολουθεί σιωπηλά ξεχωριστές σκηνές του γύρω κόσμου... Περνάει από μια ομάδα ανθρώπων που κάνουν έρωτα... Ένα ζευγάρι ξαπλωμένο κάτω από ένα δέντρο, διαβάζουν τα βιβλία τους... Ένας άντρας χτυπά με το σφυρί του μια σμίλη για να σχηματίσει ένα άγαλμα από ένα κομμάτι μάρμαρο... Παιδιά γελούν και κυνηγούν το ένα το άλλο... Κάποιοι παίζουν σκάκι, άλλοι στέκονται σε κύκλο με τα χέρια τους υψωμένα και τις παλάμες στραμμένες προς τον ουρανό... Άλλοι κάνουν διαλογισμό... Όμορφα ελάφια περπατούν ανάμεσα σε αυτές τις ομάδες, και μικρές αλεπούδες, ρακούν και κουνέλια παίζουν μαζί... Μετά όλα σβήνουν...]

[Είναι πάνω στο βράχο, με το μαγιό του, και περιμένει να τη συναντήσει. Δεν έχει έρθει ακόμα. Ο καμβάς είναι ακριβώς εκεί που τον άφησε την τελευταία φορά – δεν τον είχε καν αγγίξει... Πάει πάλι στην άκρη του γκρεμού και κάθεται στον ίδιο βράχο, κοιτάζοντας τη θάλασσα. Μετά από λίγο, χαμογελά και γυρίζει το κεφάλι του πίσω. Είναι εκεί και τον κοιτάζει. Τώρα φορά ένα γαλάζιο φόρεμα, που κυματίζει στον άνεμο. Της χαμογελά. Του χαμογελά κι εκείνη, χωρίς να πει λέξη. Πηγαίνει στο καβαλέτο της, γυρίζει τον καμβά και τον τοποθετεί στη θέση του. Ανοίγει τη μικρή της θήκη, βγάζει τις μπογιές της και αρχίζει να ετοιμάζεται να ζωγραφίσει.

Βάζει κόκκινο και καφέ χρώμα στην παλέτα]

– [Γκων:] Λοιπόν, ήταν η "Γκρίνια" η 'ξεχωριστή σου ικανότητα';

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Ανάμεσα στα πάμπολλα αξιολάτρευτα προσόντα μου...

– [Γκων:] Και... το πιο ιδιαίτερο από τα γοητευτικά σου χαρακτηριστικά;

– [Εκείνη, χαμογελώντας:] Η "Διαφυγή" φαντάζομαι... [μετά από μια στιγμή σιωπής συνεχίζει σοβαρά] Ήμουν τα γράμματα που έλειπαν σε κάθε αλφάβητο...

www.b00k.gr

— [Γκων:] ...Ακούγεται ταιριαστό...
...Κράτησες τις αναμνήσεις σου;

— [Εκείνη:] Ήταν ο εαυτός μου... Δε μπορούσα να τις αποχωριστώ...

— [Γκων:] Τι μπορούσες να αποχωριστείς;

— [Εκείνη, χαμογελώντας πικρά:] Κάποια βάρη της καθημερινότητας... Και έσβησα τη σεξουαλικότητα μου, αν πρέπει να ξέρεις... Ίσως έπρεπε να σου το είχα πει νωρίτερα... Στο λέω τώρα... Συγνώμη που σε απογοητεύω...

[Αρχίζει να ζωγραφίζει]

— [Γκων:] Δε με απογοητεύεις... Όχι...

[Χαμογελά κοιτώντας τη ζωγραφιά της. Σε λίγο ο Γκων ξαναμιλά]

— [Γκων:] Πώς μπορεί κάποιος να εγκαταλείψει την ευχαρίστηση; Τουλάχιστον αυτή;

— [Εκείνη:] Η ευχαρίστηση έχει δύο πρόσωπα... Συχνά μετατρέπεται σε πόνο.

— [Γκων:] Γνώρισες πολύ πόνο;

— [Εκείνη:] Η αγάπη μπορεί να πληγώσει περισσότερο.

— [Γκων:] Γιατί;

— [Εκείνη:] Γιατί δεν έχεις άμυνες... Τείχη για να σε προστατεύσουν από αυτούς που αγαπάς... Σε χτυπούν από μέσα.

[Συνεχίζει να ζωγραφίζει]

— [Γκων:] Κουβαλάς πολλές πληγές;

— [Εκείνη:] Περισσότερες από όσες μπορείς να φανταστείς... Αλλά δεν πειράζει. Κάθε επίπεδο έχει ένα τίμημα...

— [Γκων:] Κι η ευτυχία;

— [Εκείνη:] Η ευτυχία, τι;

— [Γκων:] Ποιο είναι το τίμημα της ευτυχίας;

— [Εκείνη, χαμογελώντας:] Όταν θα βρεις κάποιον ευτυχισμένο, ρώτησέ τον... Και μετά πες μου κι εμένα να το ξέρω... Αλλά αν είναι ένα μικρό τίμημα, ίσως είναι μια μικρή ευτυχία... [γυρνά να τον κοιτάξει]
Όπως αυτή που μας περιβάλλει...

— [Γκων:] Η ομορφιά μπορεί να φέρει ευτυχία...

www.b00k.gr

— [Εκείνη:] Ναι, μπορεί... Και υπάρχει τόση *επιφανειακή* ομορφιά τριγύρω μας. Όλα είναι τέλεια· μια υπόσχεση που πραγματοποιήθηκε...

[Αφήνει το πινέλο της σε ένα μικρό βαζάκι με νερό]

«Έλα...», του λέει... «Έλα μαζί μου...»

[Ο Γκων σηκώνεται από την πέτρα που καθόταν, και πηγαίνει προς το μέρος της. Περνώντας δίπλα από τον καμβά, γυρίζει να δει τι ζωγράφιζε. Είναι ένα πρόχειρο περίγραμμα ενός κόκκινου και καφέ δέντρου δίχως φύλλα ή καρπούς... Κατεβαίνουν μαζί τον βράχο...]

[Βρίσκονται στην άκρη ενός μικρού, ημιφωτισμένου μέρους κάπου στο δάσος. Του δίνει το χέρι της και ενώ περπατούν μαζί, ένα μαγικό τοπίο απλώνεται μπροστά στα μάτια τους. Κάτω από τις σκιές των δέντρων, κίτρινοι νάρκισσοι και άλλα χρυσαφένια λουλούδια στολίζουν σε κάποια σημεία του το μέρος, ενώ κάποιες γαλάζιες πεταλούδες πετούν γύρω τους. Περπατούν μαζί, αέρινα ντυμένοι και οι δύο, εκείνη με το γαλάζιο της φόρεμα κι εκείνος με το μαγιό του, στο χρώμα της άμμου. Σταματάει για μια στιγμή και τον κοιτάζει — μετά συνεχίζουν το δρόμο τους. Σε λίγο, ένα μεγάλο πράσινο ξέφωτο εμφανίζεται μπροστά τους, με μόνο ένα μεγάλο υπέροχο δέντρο μέσα του. Τραβάει το χέρι του προς εκείνη την κατεύθυνση,

μετά το αφήνει και προχωρά μπροστά. Αν και στον ήλιο, το φως δεν τυφλώνει, είναι περισσότερο σαν να είναι απόγευμα ή σαν το μέρος να έχει τη δική του διακριτική λάμψη. Περιμένει κάτω από το μεγαλοπρεπές, δίχως καρπούς, δέντρο, κοιτώντας το πλούσιο φύλλωμά του. Έρχεται κοντά της... Γυρίζει να τον δει. Είναι έτοιμος να της μιλήσει...]

— [Ο Γκων μιλά με ήρεμη φωνή:] Γιατί.....

[Πριν προφέρει άλλη λέξη, βάζει σιωπηλά το δάχτυλό της στα χείλη της, δείχνοντάς του ότι δεν πρέπει να μιλήσει. Εκείνος σιωπά. Έπειτα, αφήνοντάς τον να στέκεται εκεί, προχωρά σιωπηλά ολόγυρα από τον μεγάλο κορμό του δέντρου, έχοντας το αριστερό της χέρι τεντωμένο. Το χέρι της ακολουθεί το κυκλικό περίγραμμα του κορμού, σχεδόν σαν να τον αγγίζει, αλλά χωρίς να τον αγγίζει καθόλου. Μετά φεύγει λίγα μέτρα μακριά από το δέντρο και κάθεται σε έναν μικρό βράχο, μπροστά σε έναν πολύ μικρό καταρράκτη... Τον καλεί με το χέρι της να έρθει κοντά της. Πηγαίνει, περνά το μικροσκοπικό ρυάκι και κάθεται σε έναν παρόμοιο χαμηλότερο βράχο, στην άλλη πλευρά του καταρράκτη, απέναντί της. Εκείνη τον κοιτάζει και εκείνος την κοιτάζει, η φιγούρα της να περιβάλλεται από το πυκνό φύλλωμα που απλώνεται ακριβώς πίσω της. Του μιλά:]

— [Εκείνη, προσκαλώντας τον:] Ρώτησέ με...

[Μένει σιωπηλός, κοιτάζοντάς την. Η γλυκιά, επιτακτική φωνή της, επαναλαμβάνει:]

— [Εκείνη:] Ρώτησέ με...

www.b00k.gr

[Μένει σιωπηλός, παρακολουθώντας την για μια στιγμή, και μετά μιλά, διστακτικά...]

– [Γκων:] Έχω αυτήν την περίεργη αίσθηση πως... εσύ γνωρίζεις την απάντηση... μα εγώ δε γνωρίζω την ερώτηση...

[Στη μικρή λιμνούλα, τη δημιουργημένη από το ρυάκι, λίγο μετά τον μικρό καταρράκτη, οι εικόνες τους αντανακλώνται σαν φτερά πεταλούδας. Χαμογελάει με κατανόηση. Απλώνει το χέρι της και του χαϊδεύει τα μαλλιά στο πλάι του κεφαλιού του. Συνεχίζοντας να του χαμογελά, σηκώνεται ήρεμα και απομακρύνεται από το νερό και από το δέντρο...

Σε λίγο, είναι πάλι κοντά της... Του χαϊδεύει ξανά τα μαλλιά και το μάγουλο, αλλά τώρα μιλάει ταυτόχρονα:]

– [Εκείνη:] Αγάπη μου... είσαι πολύ νέος...

– [Γκων:] Το ίδιο είσαι και εσύ...

– [Εκείνη:] Ο χρόνος, σταμάτησε μόνο εξωτερικά.
Και τώρα, είναι ώρα μας να χωριστούμε...

– [Γκων:] Δε θέλω να περιμένω μια εβδομάδα για να σε ξαναδώ... Δε μπορώ...

– [Εκείνη:] Δε θα περιμένεις. Θα έρθω εγώ σε εσένα νωρίτερα... Αλλά, ο χρόνος μας σύντομα εξαντλείται...

[Το ασανσέρ σταματά στον όροφό του, και ο Γκων μένει για μια στιγμή ανέκφραστος. Μετά βγαίνει έξω. Περπατάει στο διάδρομο και είναι σχεδόν μπροστά στην πόρτα του, όταν από την άλλη πλευρά του διαδρόμου εμφανίζεται ο Έρικ να έρχεται γελώντας, μαζί με δύο κορίτσια, κρατώντας τα από τη μέση τους... Γελάνε όλοι δυνατά... Σταματάει για μια στιγμή, καθώς περπατά μπροστά από τον Γκων]

– [Έρικ:] Α! Ο εξαφανισμένος! Πού ήσουν; [και συνεχίζει να περπατά προς το ασανσέρ...]

– [Ο Γκων, χαμογελώντας του πλατιά:] Εδώ γύρω...

[Ο Έρικ γυρνά προς το μέρος του μαζί με τα δύο γελαστά κορίτσια και, λίγο πριν μπει στο ασανσέρ, του φωνάζει:]

– [Έρικ:] Απόλαυσε την Απούσα Ζωή!

[Ο Γκων χαμογελά πλατιά]

www.b00k.gr

[Ο Γκων κάθεται γυμνός στο έδαφος στην άκρη μιας μικρής λίμνης, με την πλάτη του να ακουμπά στον μεγάλο κορμό ενός φυλλώδους δέντρου. Στη λίμνη κύκνοι και πάπιες κολυμπούν μαζί, ενώ στην όχθη ένα παγώνι σέρνει τη βαριά πολύχρωμη ουρά του. Κοντά στον Γκων, λίγα μέτρα μακριά του ένας πάνθηρας και ένα λιοντάρι είναι ξαπλωμένα, ενώ λέαινες περπατούν πιο πίσω. Στο βάθος, κάτω από ένα ψηλό ξερό δέντρο με μερικούς παπαγάλους με κόκκινα και μπλε φτερά στα κλαδιά του και μια φωλιά με έναν πελαργό, δύο λευκά άλογα τινάζουν τη χαίτη τους. Πιο πίσω, μια ομάδα ελεφάντων στέκεται στην όχθη μιας άλλης μικρής λίμνης... Και μακριά, στον ουρανό, υπάρχει το μικρό πολύχρωμο εναπομείναν άκρο ενός ουράνιου τόξου. Ο Γκων παρακολουθεί την ομορφιά γύρω του, ενώ ένας σκίουρος έρχεται και στέκεται για μια στιγμή στην παλάμη του πριν τρέξει μακριά.

Ξαφνικά ο Γκων καταλαβαίνει ότι κάτι παράξενο συμβαίνει. Το σώμα ενός από τους ελέφαντες στο βάθος, γίνεται γρήγορα ιριδίζον και μέσα σε δευτερόλεπτα διαλύεται στον αέρα, σα να μην είχε υπάρξει ποτέ. Κανένα άλλο ζώο δεν δείχνει κάποιο σημάδι έκπληξης, ούτε κινείται, μόνο δύο παπαγάλοι ανεβαίνουν αργά στον ουρανό.

Εκείνη εμφανίζεται σιωπηλά πίσω του, φορώντας ένα απλό, ελαφρύ ρούχο και υφασμάτινα παπούτσια, στο χρώμα της άμμου. Του απλώνει το χέρι της... Της χαμογελά... Αμέσως ντύνεται με ένα ρούχο που ταιριάζει με το δικό της. Σηκώνεται όρθιος και την ακολουθεί, κρατώντας την για λίγο από το χέρι...

Σταματούν κάτω από ένα κοντινό δέντρο. Εκείνη χαϊδεύει ένα όμορφο λουλούδι]

— [Εκείνη:] Είσαι ευτυχισμένος εδώ;...

— [Γκων:] Είμαι μόνο ευτυχισμένος, χάρη σε εσένα...
[μετά από μια μικρή παύση συνεχίζει]
...Γιατί είπες πως ο χρόνος μας εξαντλείται;

— [Εκείνη, έχοντας γυρίσει να τον κοιτάξει:] Αυτός ο κόσμος τελειώνει...

— [Γκων:] Πώς το ξέρεις;

— [Εκείνη:] Το ξέρω...

[Ο Γκων ταράζεται]

— [Εκείνη, μετά από μια στιγμή σιωπής:] Δεν θα έπρεπε όλα τα πράγματα να τελειώνουν;...

— [Γκων:] Όχι... Όχι η αλήθεια, όχι το καλό, όχι η αγάπη...

— [Εκείνη:] Νομίζεις ότι μπορούμε να τα φτάσουμε ποτέ;

www.b00k.gr

– [Γκων:] Είναι τόσο ψηλά; Είμαστε τόσο μικροί;

[Δεν απαντά]

– [Ο Γκων μιλά ξανά:] Μπορούμε να προσπαθήσουμε...

– [Εκείνη:] Πετροβολώντας τα; Ικετεύοντάς τα; Σκαρφαλώνοντας στο δένδρο;

– [Γκων:] Ναι, σκαρφαλώνοντας στο δέντρο.

– [Εκείνη:] Ίσως θα έπρεπε να είχαμε διαλέξει τη μορφή της μαϊμούς... Γιατί εμείς, είμαστε πολύ αργοί στο σκαρφάλωμα...

[Δεν μιλάει. Εκείνη κάνει λίγα βήματα παραπέρα]

– [Εκείνη:] Φτωχή μου αγάπη, θα ήθελες να δεις κάποιο άλλο νησί;

– [Γκων:] Υπάρχουν άλλα νησιά;

– [Εκείνη:] Δε τα μαθαίνεις όλα από τα βιβλία...

[Βρίσκονται σε ένα διαφανές όχημα που κινείται κατά μήκος του ψηλού κάθετου γκρεμού που σχηματίζει μια όμορφη ακτογραμμή. Όταν το όχημα φτάνει στο τέλος της ακτογραμμής συνεχίζει ανεπηρέαστο την πορεία του, κινούμενο προς τα κάτω, αθόρυβα μπαίνοντας στη θάλασσα και συνεχίζοντας την πορεία του κάτω από το νερό. Μένουν σιωπηλοί. Αργότερα, το όχημα σταματά να κινείται. Λίγο πάνω από εκείνους ξεκουράζεται γαλήνια μια ομάδα 6-7 φαλαινών, οι περισσότερες σχεδόν κάθετα βυθισμένες στο νερό. Κοιτάζουν τα γιγαντιαία πλάσματα που περιβάλλονται από το βαθύ μπλε.

Εκείνη πηγαίνει κοντά του και τον αγγίζει στον ώμο, κάνοντάς τον να γυρίσει προς το μέρος της. Τον πλησιάζει και αρχίζει να τον φιλά. Στα μάτια του, κατόπιν στη μύτη του και τέλος αργά στα χείλη του. Σε λίγο ανταποκρίνεται κι εκείνος και τη φιλά με πάθος. Αγκαλιάζονται σφιχτά... Τα ρούχα τους εξαφανίζονται... Τον κοιτάζει και λέει:]

– [Εκείνη:] Χρειαζόμαστε τη βαρύτητα;

– [Ο Γκων κουνάει ανεπαίσθητα το κεφάλι του, υπονοώντας 'όχι', και προσθέτει:] Έχουμε την έλξη...

[Στιγμιαία, η βαρύτητα εξαφανίζεται μέσα στο όχημα και αρχίζουν και οι δύο να αιωρούνται σε ένα σφιχτό αγκάλιασμα. Το

www.b00k.gr

τραγούδι των φαλαινών αρχίζει να αντηχεί. Σε λίγο σταγόνες ιδρώτα κυλούν στην πλάτη του, ενώ μερικά δάκρυα κυλούν από τα μάτια της. Αιωρούνται στη μέση της θάλασσας, κάτω από μια ομάδα φαλαινών, ενώ το τραγούδι ακούγεται καθαρό και δυνατό καθ' όλη τη διάρκεια που κάνουν έρωτα... Όταν έχουν τελειώσει, στη σιωπηλή πλέον θάλασσα, ακόμα αιωρούμενοι και αγκαλιασμένοι, της μιλά...]

– [Γκων:] Ευχαριστώ... [και μετά από μερικές στιγμές σιωπής, προσθέτει:] Εύχομαι μόνο να το είχες νιώσει...

– [Εκείνη τον φιλά τρυφερά στο μέτωπο, λέγοντας:] Το σώμα, δεν είναι το παν...

[Το όχημα αρχίζει αργά να κινείται και πάλι, φεύγοντας από την ομάδα των φαλαινών...]

[Κάθονται στην κορυφή ενός μικρού βουνού, παρακολουθώντας από μακριά κάποιους αρχαίους αιγυπτιακούς ναούς και ανθρώπους και καμήλες να προχωρούν ανάμεσά τους. Σε κάποιες ταράτσες και κάτω από φοινικόδεντρα, μερικοί σμίγουν σε ένα ερωτικό αγκάλιασμα, ενώ στο βάθος στέκεται ένας οβελίσκος, μια πυραμίδα, και ένα ποτάμι αργοκυλά, λάμποντας κάτω από τον ήλιο...

– [Γκων:] Μπορούμε να πάμε εκεί;

– [Εκείνη:] Πρέπει να φορτώσεις την κατάλληλη γλώσσα... Ή μπορείς να μείνεις σιωπηλός... Θέλεις να πάμε;

[Ο Γκων απαντά αρνητικά με μια κίνηση του κεφαλιού του]

[Δε μιλούν αλλά καταλαβαίνει ότι είναι προβληματισμένος]
– [Εκείνη:] Τι;... Τι σκέφτεσαι;

– [Γκων:] Δεν μπορώ να πάψω να σκέφτομαι αυτό που είπες και πως, ίσως, θα μπορούσαμε να εμποδίσουμε το τέλος αυτού του κόσμου...

– [Εκείνη:] Ίσως ο Δημιουργός θα μπορούσε... ...αλλά...

[Σηκώνεται όρθια και περπατά πιο πέρα]

www.b00k.gr

– [Γκων, μετά από λίγο:] Στο επάνω επίπεδο του κτιρίου μας, η πρόσβαση είναι πάντα μη διαθέσιμη... Ξέρεις τι υπάρχει εκεί;

– [Εκείνη:] Το παλιό εργαστήρι του Δημιουργού.

– [Γκων:] Ίσως αν θα μπαίναμε εκεί... Ίσως μπορούσαμε να κάνουμε κάτι για αυτό...

– [Εκείνη:] Ίσως...

[Σηκώνεται και πηγαίνει κοντά της]
– [Γκων:] Ξέρω ότι δε συμπαθείς και πολύ αυτόν τον κόσμο, αλλά μπορείς να με βοηθήσεις να φτάσω εκεί;

– [Εκείνη:] Μπορώ...

– [Γκων:] Η πρόσβαση δεν επιτρέπεται...

– [Εκείνη:] Υπάρχουν μυστικές πόρτες... Συνήθιζε να βγαίνει κρυφά από εκεί, απαρατήρητος...

– [Γκων:] Πώς το ξέρεις;

– [Εκείνη:] Είμαι εδώ για καιρό, θυμάσαι;

– [Γκων:] Τον γνώριζες;

– [Εκείνη:] Ναι...

– [Γκων:] Πώς ήταν;

– [Εκείνη:] Ήταν ένας ευγενικός άνθρωπος... Αλλά δε θέλω να συζητήσω για αυτό... Λυπάμαι...

– [Γκων:] Θα με πας εκεί;

– [Εκείνη:] Ναι...

– [Γκων:] Μπορούμε να πάμε τώρα;

– [Εκείνη:] Όχι. Όχι τώρα.
[Περπατά λίγο μακρύτερα... Του λέει:] Αύριο... [και μετά από μια μικρή παύση επαναλαμβάνει:]
Αύριο, θα σε πάω εκεί...

– [Γκων:] Θα έρθεις να με βρεις;...

– [Εκείνη:] Όχι, εσύ θα έρθεις. Συνάντησέ με αύριο, εκεί που πρωτογνωριστήκαμε...

[Η σκηνή αλλάζει: Είναι στο δωμάτιό του, την ίδια εκείνη νύχτα, κοιτάζοντας σιωπηλά τα αστέρια του γαλαξία]

www.b00k.gr

[Παρακολουθεί τη θάλασσα για πολλή ώρα, καθισμένη σε έναν βράχο, εκεί που πρωτοσυναντήθηκαν. Έχει κατεβάσει το καβαλέτο και τον καμβά από τη όρθια θέση τους. Απλά κοιτάζει σιωπηλά τη γαλάζια θάλασσα να απλώνεται στον ορίζοντα... Ανεμπόδιστη... Ασυννέφιαστη... Ατάραχη...

Έρχεται από πίσω της, και κάθεται σε έναν κοντινό βράχο. Κοιτάζει το πρόσωπό της. Εκείνη συνεχίζει να κοιτά τη θάλασσα. Μετά από λίγο της μιλά...]

– [Γκων:] Πρέπει να είσαι το μόνο δυστυχισμένο πλάσμα στον παράδεισο...

– [Εκείνη:] "Παράδεισος"; [αναρωτιέται με ένα πικρό χαμόγελο] Τότε, κοίτα τον... [δείχνει τη θάλασσα με μια κίνηση του χεριού της] Κοίτα τον...

– [Ο Γκων, χωρίς να απομακρύνει το βλέμμα του από το πρόσωπό της:] Αυτό κάνω...

[Χαμηλώνει τα μάτια της, και μετά το πρόσωπό της, κι ύστερα γυρίζει να τον κοιτάξει. Μετά από μερικές στιγμές λέει γαλήνια:]

– [Εκείνη:] Είναι ώρα να φύγουμε...

[Σηκώνεται όρθια και απομακρύνεται...]

[Βρίσκονται σε ένα καταπράσινο μέρος, κάπου στο δάσος, κοντά σε μια σπηλιά με μεγάλη είσοδο. Του πιάνει το χέρι και, ανεβαίνοντας μερικούς βράχους μαζί, μπαίνουν στη σπηλιά. Αν και η εξωτερική της όψη ήταν μάλλον συνηθισμένη, στο εσωτερικό της αποκαλύπτεται μια μαγευτική σπηλιά, ολόκληρη ένας αχάτης με λευκές και γκρι και γαλάζιες ρίγες, ενώ άλλα χρώματα εμφανίζονται σε μερικούς τοίχους, και λωρίδες ενώνονται σε κάποια σημεία δημιουργώντας κύκλους... Περπατούν μέσα της, με εκείνη να τον οδηγεί, σε μια πολύ σύντομη διαδρομή με στροφές, όπου το φως εξαφανίζεται, αλλά μπορούν ακόμα να δουν επειδή οι ριγέ τοίχοι εκπέμπουν μια απαλή φωσφορίζουσα λάμψη.

Φτάνουν σε έναν μεγάλο θάλαμο της σπηλιάς. Στο κέντρο του υπάρχει ένα γυάλινο ασανσέρ σε σχήμα μισοφέγγαρου χωρίς πόρτα. Τον οδηγεί μέσα του, κρατώντας τον από το χέρι, και μετά το γυάλινο πάτωμα αρχίζει σιγανά να ανεβαίνει]

www.b00k.gr

[Φτάνουν σε ένα μεγάλο οβάλ δωμάτιο με διαφανείς γυάλινους τοίχους, μέσα από το οποίο διακρίνονται οι πέτρινες πλαγιές του βουνού. Το δωμάτιο φαίνεται ενσωματωμένο σε αυτό. Είναι γεμάτο με φυσικό φως.

Στη μια άκρη του δωματίου βρίσκεται η κορυφή του ασανσέρ που χρησιμοποίησαν για να φτάσουν εκεί, και στην άλλη, διαμετρικά απέναντι, ένα παρόμοιο ασανσέρ, που πηγαίνει ακόμα ψηλότερα. Στη μέση του δωματίου υπάρχει ένα γυάλινο γραφείο, με μια γυάλινη καρέκλα και μια γυάλινη κοίλη οθόνη.

Βγαίνει από το ασανσέρ ενώ εκείνη στέκεται ακίνητη. Μετά βγαίνει κι εκείνη. Περπατάει τώρα λίγα μέτρα μπροστά της, κι εκείνη απλά τον ακολουθεί. Στο χώρο μεταξύ αυτού του ανελκυστήρα και του γραφείου υπάρχει μια κυκλική σειρά από υπερυψωμένες παλιομοδίτικες μακέτες φτιαγμένες από υλικό που μοιάζει με λευκό χαρτί και αναπαριστούν κόσμους απόντων... Περπατώντας στην εξωτερική πλευρά αυτής της κυκλικής σειράς, και παρότι δε τις κοιτά τόσο προσεκτικά, βλέπει, περνώντας δίπλα τους, μια μακέτα ενός αρχιπελάγους, του κόσμου των δεινοσαύρων, της Αιγύπτου, ενός ηφαιστειακού νησιού...

Λόγω των λιγοστών πραγμάτων που έχει, και των γυάλινων επίπλων, το δωμάτιο φαίνεται μάλλον άδειο. Φτάνει στο γραφείο, και

σταματά παρατηρώντας το για μια στιγμή. Μετά αγγίζει την οθόνη. Ακούγεται μια απαλή, γυναικεία φωνή:]

— [Η φωνή:] Η πρόσβαση επιτρέπεται μόνο στον Δημιουργό.

— [Εκείνη, που τον ακολουθούσε σιωπηλά, μιλά:] Τι περιμένεις να βρεις εδώ;

— [Γκων:] Το κλειδί... Την αρχή...
Ίσως να με βοηθήσει να καταλάβω το τέλος.

— [Εκείνη:] ...Το να θυμάσαι μπορεί να σε κάνει αντιδημοφιλή, σε έναν κόσμο που προσπαθεί τόσο έντονα να ξεχάσει...

[Συνεχίζει αργά να προχωρά, πέρα από το γραφείο, εκεί όπου ένα μεγάλο στατικό μοντέλο ενός σπειροειδούς γαλαξία πλέει στον αέρα... Το κοιτάζει και προχωρά ενώ εκείνη περπατά λίγα μέτρα πίσω του.

Πηγαίνει κοντά στο ασανσέρ στην άλλη πλευρά του δωματίου. Πλησιάζοντάς το, απλώνει το χέρι του για να μπει. Ακούγεται ξανά η ίδια φωνή:]

— [Η φωνή:] Η πρόσβαση επιτρέπεται μόνο στον Δημιουργό.

[Γυρίζει να την κοιτάξει. Μετά, ήρεμα, της λέει...]

— [Γκων:] Θα με βοηθήσεις με αυτό;

www.b00k.gr

[Προχωρά μπροστά του, μπροστά στην είσοδο. Τον κοιτάζει και μετά μπαίνει στο ασανσέρ. Πηγαίνοντας στο πίσω μέρος του, γυρίζει να τον ξανακοιτάξει. Εκείνος την κοιτάζει γαλήνια... Της λέει:]

– [Γκων:] Είσαι εσύ.

– [Εκείνη, απαντώντας ήρεμα:] Είμαι εγώ.

[Κοιτάζονται για λίγο, χωρίς να πουν λέξη. Στη συνέχεια, απλώνει απαλά το χέρι της, προσκαλώντας τον να μπει στο ασανσέρ μαζί της. Μπαίνει μέσα, και το γυάλινο πάτωμα του ασανσέρ αρχίζει να ανεβαίνει]

[Εκείνος βγαίνει πρώτος από το ασανσέρ και εκείνη ακολουθεί. Βρίσκονται σε ένα μεγάλο δωμάτιο από συμπαγή βράχο, με μόνο μερικά ανοίγματα για να μπαίνει το φως. Το σχήμα του θυμίζει το εσωτερικό ενός κώνου, κυρτού στην κορυφή. Είναι ένα άδειο δωμάτιο, που έχει μοναχά έναν γυάλινο τοίχο σε σχήμα ημισελήνου στη μια από τις πλευρές του, με ένα μεγάλο γυάλινο μοχλό στο κέντρο του. Η γυάλινη επιφάνεια ενός τραπεζιού αιωρείται κάπου κοντά στον τοίχο]

– [Εκείνη:] Το καινούργιο μου εργαστήρι... [και κάνοντας μια κίνηση με το δεξί της χέρι, σα να παραμερίζει τον βράχο, προσθέτει:] Για το ίδιο όνειρο...

[Ακολουθώντας το χέρι της, ο γύρω βράχος χάνεται εντελώς, αποκαλύπτοντας πού βρίσκονται... Βρίσκονται στην εξαφανισμένη πλέον κορυφή του βουνού, η πόλη κι ένα μεγάλο μέρος του νησιού απλώνεται από κάτω τους, η θέα τους απεριόριστη, κάτω από το γυμνό φως του ήλιου.

Εκείνη προχωρά μπροστά, ενώ εκείνος κάνει μερικά βήματα και σταματά πιο πίσω]

– [Γκων:] Πες μου το όνειρό σου...

[Γυρίζει να τον κοιτάξει. Ακολουθεί μια στιγμή σιωπής. Μετά μιλά]

– [Εκείνη:] Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο.

[Και μετά από μια ελάχιστη παύση συνεχίζει:]
Ήταν ένα όνειρο καταδικασμένο να αποτύχει. Το όνειρο ενός ανόητου.

Αλλά, ξέρεις πόσο παράξενα είναι τα όνειρα... Τα ξεγυμνώνεις, και τα χτυπάς, και τα καις, και τα θάβεις, και εκείνα παραμένουν ζωντανά. Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο, και έλαβα Αυτό... [Δείχνει το νησί μπροστά της, με μια κίνηση του χεριού της. Προχωρά πιο πέρα και συνεχίζει να μιλά:]

Βρίσκονταν σε έναν κατεστραμμένο κόσμο, γιατί τον είχαν καταστρέψει. Έναν κόσμο μολυσμένο, γιατί τον είχανε μολύνει... Εσωτερικά και εξωτερικά. Έναν κόσμο με ψέματα κι αδικία κι αίμα, γιατί είπαν ψέματα, κι αδίκησαν, και σκότωσαν. Γιατί έφαγαν τη σάρκα ο ένας του άλλου!

Αλλά ήταν παιδιά, έτσι δεν είναι; 10-12-50-120 χρονών. Ήταν παιδιά.

Και η αγάπη, και η αλήθεια, και το καλό, και η δικαιοσύνη, ήτανε καραμέλες στο στόμα τους.

Έτσι τον ονειρεύτηκαν... Αυτόν τον τέλειο κόσμο. Αυτήν την αιώνια παιδική χαρά! Και τους την πρόσφερα...

Τους έδωσα χρόνο για να ζήσουν και χώρο για να απλωθούν και παιχνίδια για να παίζουν και πρόσβαση στην τέχνη και τη γνώση. Ένα θεματικό πάρκο για τη διασκέδασή τους! Και νόμιζα πως θα ανθίσουν. Θα μεγεθυνθούν. Θα εξελιχθούν...

Όχι. Αυτό το Μεταθανάτιο Ψέμα, ήταν εξίσου μάταιο όσο και το προηγούμενο... Θα παραδίδονταν σε κάθε απόλαυση, θα εισέπνεαν τον ευτυχισμένο ύπνο της εύκολης ζωής.

Εσύ δε μπορείς να δεις μέσα τους, μα εγώ μπορώ... Νομίζεις πως η απληστία και το συμφέρον δε βρίσκονται εδώ; Πως η μικροψυχία και το ψέμα εξαλείφθηκαν; [...Γελάει για μια ελάχιστη στιγμή...] Είναι παντού...

Νομίζεις πως είναι Αγνοί; Πεφωτισμένοι; Ολοκληρωμένοι;

Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο σαν ένα οχυρό που κακό δε θα μπορούσε να το κατακτήσει, δολοπλοκία να το πλανέψει, άδικο να το διαπεράσει. Ένα δέντρο που βέβηλος άνεμος δε θα μπορούσε να λυγίσει. Κάθε ένας, ένας Ήλιος Σοφίας.

Ονειρεύτηκα έναν Στρατό από Θεούς, και έλαβα μια αποικία από μυρμήγκια.

[...Σταματάει για μια στιγμή να μιλά και μετά τον κοιτάζει και λέει...]

Θα καταστρέψω τον κόσμο αυτόν που δημιούργησα.

– [Γκων, ψιθυρίζοντας:] Όχι...

– [Εκείνη:] Έφτιαξα έναν καλύτερο...
Θα σε στείλω εκεί...

[Ανοίγοντας την παλάμη της προς τη δεξιά πλευρά του δωματίου, εμφανίζεται το κάτω μισό ενός γυάλινου σωλήνα]

[Πλησιάζει τον Γκων]
– [Εκείνη:] Θέλω να φύγεις... Θέλω να αφήσεις αυτόν τον κόσμο...

www.b00k.gr

[Φαίνεται απρόθυμος. Κουνάει ελαφρώς το κεφάλι του αρνητικά... Εκείνη απλώνει το χέρι της προς το μέρος του. Στέκεται ακίνητος για μια στιγμή. Κοιτάζει το χέρι της. Μετά το κρατά και την αφήνει να τον οδηγήσει προς εκείνον το σωλήνα. Μπαίνει μέσα του και ξαπλώνει, σαν να αιωρείται σε ένα αόρατο κρεβάτι. Κάθεται δίπλα του και τον κοιτάζει]

– [Εκείνη:] Τίποτα δε θα σε βλάψει ποτέ, αγαπημένε μου... Κανένα θνητό χέρι δε θα σε αγγίξει... Θα φωλιάσεις στους νόμους της φύσης, υπερβαίνοντάς τους...

– [Γκων:] Θα σε ξαναδώ ποτέ;

– [Κουνάει ανεπαίσθητα το κεφάλι της υπονοώντας 'όχι', ενώ λέει:] Θα βρίσκομαι εκεί που θα βρίσκεσαι... Θα είμαστε πάντα μαζί...

– [Γκων:] Όμως, θα το ξέρω;

[Δεν απαντά. Σε λίγο λέει:]

– [Εκείνη:] Να είσαι Αγνός...

[Ύστερα, σκύβει και του φιλά το μέτωπο. Και μετά απαλά τα χείλη του. Φιλιούνται. Κατόπιν αγγίζει το μέτωπό του με τα δάχτυλά της. Ένας γυάλινος κύλινδρος, στο φάρδος μιας κορδέλας, εμφανίζεται γύρω από το μέτωπό του]

– [Ο Γκων, χαμογελώντας πικρά:] Τώρα ξέρω κι εγώ την απάντηση... [σηκώνει το χέρι του προς το πρόσωπό της]
Η απάντηση είσαι εσύ...

[Φιλάει τα τεντωμένα ακροδάχτυλά του και λέει...]

– [Εκείνη:] Καλό ταξίδι αγάπη μου... Καμιά άγκυρα δεν θα σε δέσει πια...

[Σηκώνεται και, ενώ τον κοιτά, ο γυάλινος σωλήνας κλείνει στην επάνω πλευρά. Τον παρακολουθεί για λίγο, να κλείνει απαλά τα μάτια του και να κοιμάται. Κλαίει συνεχώς. Σύντομα μια φωνή ακούγεται να λέει:]

– [Φωνή:] Η διαδικασία ολοκληρώθηκε.

[Πηγαίνει αργά προς τον γυάλινο μοχλό σε σχήμα 'Τ' στο κέντρο του τοίχου. Βάζοντας και τα δύο ανοιχτά της χέρια κοντά του, χωρίς να τον αγγίξει, μετακινεί τα χέρια της προς τα κάτω, λέγοντας με αργή, αποφασιστική, δυνατή φωνή:]

– [Εκείνη:] Θα Καταστρέψω Τον Κόσμο Αυτόν Που Δημιούργησα...

[Ακόμα και χωρίς να τον αγγίζει, ακολουθώντας τα χέρια της ο μοχλός κατεβαίνει. Ακούγεται μια φωνή:]
– [Φωνή:]
Κρίσιμο λάθος...

www.b00k.gr

Αποκαταστήστε την ισχύ του συστήματος...
Αδυναμία διατήρησης των επιπέδων ενέργειας...
Πτώση ενέργειας...
Αποκαταστήστε την ισχύ του συστήματος...

– [Εκείνη, μιλώντας αποφασιστικά:]
Κατέστρεψε όλα τα νησιά.

[Στιγμιαία, κάποια πουλιά σε ένα δέντρο, πετούν στον ουρανό.
Οι άνθρωποι σταματούν να περπατούν και μοιάζουν πετρωμένοι. Ένας άντρας που διαβάζει ένα βιβλίο, απομακρύνει το βλέμμα του από τις σελίδες του. Εκείνος που σμίλευε ένα άγαλμα, σταματά. Ζευγάρια που κάνουν έρωτα, παύουν. Παλάμες υψωμένες προς τον ουρανό, χαμηλώνουν. Η γη αρχίζει να ανοίγει.

Οι ελέφαντες βγάζουν μια απελπισμένη κραυγή.

Στον ωκεανό, βαθιά κάτω από το νησί, η πέτρινη κολόνα που το κρατάει, μοιάζει να εκρήγνυται εσωτερικά με έναν υπόκωφο ήχο... Παρόμοιες κολόνες άλλων νησιών, επίσης εκρήγνυνται.

Εκείνη, εκεί ψηλά, κλαίει με λυγμούς.

Δένδρα πέφτουν. Η κοιλάδα των δεινοσαύρων, χωρίζεται.
Βράχοι αρχίζουν να κατρακυλούν πάνω σε ανθρώπους που τρέχουν...

Μια μικρή πράσινη ενδεικτική λυχνία γίνεται κόκκινη. Στον τεράστιο τοίχο που παρουσιάστηκε στην αρχή –ο τοίχος ο γεμάτος με γυάλινους σωλήνες– οι φωτεινές ενδείξεις γίνονται γρήγορα από πράσινες κόκκινες.

Εκείνη κλαίει.

Η βιβλιοθήκη και η πινακοθήκη καταρρέουν.
Το εργαστήριο όπου βρίσκεται, είναι το μόνο μέρος που στέκεται όρθιο. Το βουνό κάτω από αυτό καταρρέει, αποκαλύπτοντας το εργαστήριό της στη μορφή μιας πλατφόρμας που στέκεται σε μια ανεξάρτητη λεπτή γυάλινη στήλη που αναδύεται από τη θάλασσα.

Κλαίει συνέχεια.

Σε ένα νησί που αναπαριστά την αρχαία Ελλάδα, ναοί και υπέροχα αγάλματα καταστρέφονται ενώ άνθρωποι ντυμένοι με χιτώνες τρέχουν απελπισμένοι. Ένα μεγάλο θέατρο χωρίζεται στα δύο. Μνημεία καταρρέουν.

Ο αιγυπτιακός οβελίσκος πέφτει.

Το Σινικό Τείχος της Κίνας κόβεται στιγμιαία σε τμήματα.

www.b00k.gr

Το Μάτσου Πίτσου κατρακυλά στις βουνοπλαγιές, ενώ το Ταζ Μαχάλ και οι μιναρέδες του γκρεμίζονται...

Το νησί εξαφανίζεται εντελώς κάτω από την αφρισμένη θάλασσα ενώ εκείνη κλαίει ασταμάτητα στην πλατφόρμα, η οποία είναι το μόνο πράγμα που μένει όρθιο, όταν όλα έχουν τελειώσει. Μερικά πουλιά διακρίνονται επίσης να πετούν πολύ πιο κάτω, αλλά τα περισσότερα έχουν πετάξει μακριά]

[Στέκεται μόνη και συντετριμμένη στην άκρη της πλατφόρμας. Σε λίγο περπατά μέχρι το χείλος της. Στη συνέχεια, γυρίζοντας την πλάτη της στο κενό, κοιτάζει το αναπαυμένο σώμα του Γκων, και του λέει ήρεμα με χαμηλή φωνή...]

– Είμαστε ελεύθεροι...

[Αμέσως μετά, υψώνοντας τη φωνή της, προσθέτει:]

– Σβήσε τη Μετά Θάνατον Ζωή...
Σβήσε τα Πάντα...

[Γαλήνια, ανοίγοντας λίγο τα τεντωμένα χέρια της, γέρνοντας προς τα πίσω, αφήνει το σώμα της να πέσει στο κενό...

Πέφτει γοργά προς τη θάλασσα, με το πρόσωπό της στραμμένο στον ουρανό.

Ξαφνικά, σαν από μια γιγαντιαία πινελιά, ένα μεγάλο μέρος της θάλασσας, με τα λίγα πουλιά που πετούσαν από πάνω του, γίνεται ιριδίζον. Σε λίγες στιγμές, το ίδιο αυτό πινέλο βάφει όλη τη θάλασσα.

Ακολουθεί ο ηλιακός δίσκος, που εκρήγνυται σε χρώματα αστραπιαία.

Ο ουρανός που κοιτά, μαζί με τη στήλη που στεκόταν, γεμίζουν με ιριδίζοντες κύκλους που μεγαλώνουν ταχύτατα. Και τέλος εκείνη, το κορμί και το ανακουφισμένο της πρόσωπο, πέφτοντας σε αυτόν τον ιριδίζοντα κόσμο, αναλύεται σε χρώματα.

Όλα γίνονται μαύρα]

[Τελευταία σκηνή: Στο απόλυτο μαύρο, μερικές μικροσκοπικές φυσαλίδες λιγοστά φωτισμένες εμφανίζονται για μια στιγμή, να αναδύονται τρεμάμενες]

www.b00k.gr

www.b00k.gr

Το Δελφίνι και ο Γλάρος

(Όταν δυο ήλιοι συναντιούνται,
τότε δυο κόσμοι ενώνονται για πάντα.)

...Ένα δελφίνι που ονειρεύεται τον κόσμο πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας και ένας γλάρος που έλκεται από τα βάθη. Έχοντας συναντηθεί ένα ηλιοβασίλεμα, όταν ο ήλιος συναντά την αντανάκλασή του στο νερό, θα φύγουν για ένα ταξίδι γνώσης, ενάντια στους περιορισμούς της ίδιας τους της φύσης.

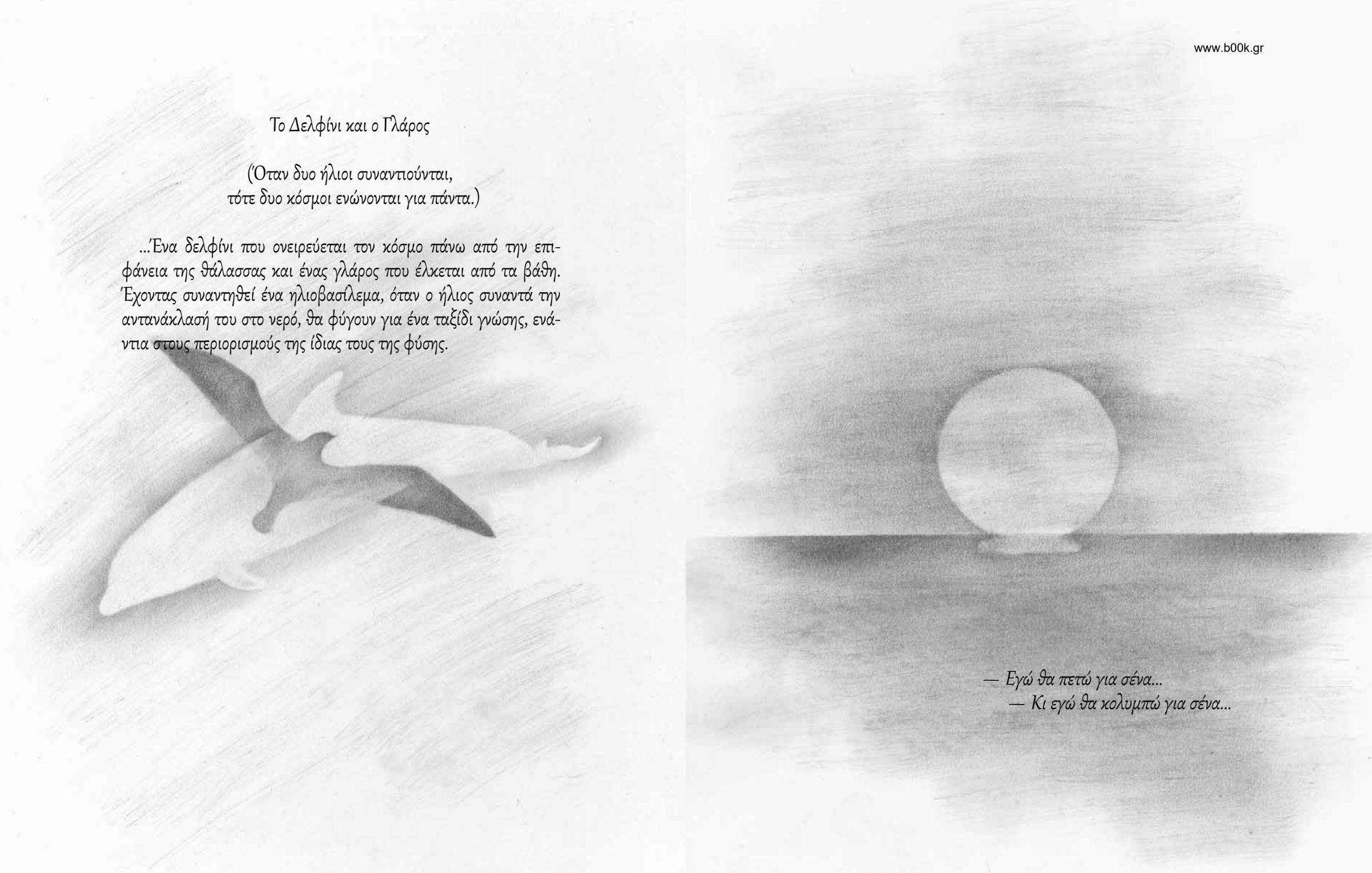

— Εγώ θα πετώ για σένα...
— Κι εγώ θα κολυμπώ για σένα...

www.b00k.gr

Άγγιξέ με...

...Είμαστε μονάχα οι δυο όψεις ενός νομίσματος. Πες μου για σένα! Πες μου με τι μοιάζεις. Είμαι η άλλη σου όψη...

...Τραγούδησε τις πρώτες νότες και σταμάτησε γεμάτο ντροπή. Δε θα 'θελε να το δουν, να το ακούσουν! Ήταν μια μελωδία για νεότερα πιάνα...

...Κι ήταν η πρώτη μου φορά που έβλεπα τόσους μαζεμένους γαλάζιους πλανήτες. Λευκούς και γαλάζιους, με ήλιους κίτρινους στην άκρη του ονείρου τους...

...Ένα βιβλίο δίχως όνομα και περιεχόμενο, που φώναζε τα άλλα βιβλία και τα καλούσε κοντά του, ώσπου τα δάκρυα διέλυσαν τις άδειες σελίδες του...

www.b00k.gr

Η γαλάζια πεταλούδα

(...Σ' όσων κορμιά μικρά, φορούν φτερά μεγάλα...)

Μια πεταλούδα παράξενης ομορφιάς έλκεται στον προορισμό της. Πλουτισμένη από τις φωνές του δάσους θα εισέλθει σε ένα κάστρο εντυπωσιακό — έναν αθάνατο κόσμο πεταλούδων κυριαρχούμενο από έναν ευγενικό βασιλιά. Θα την παγιδεύσει. Θα την οδηγήσει στον ψηλότερο πύργο του. Αφανέρωτη εκεί, σε πολυάριθμα κάδρα στον τοίχο του, βρίσκεται η πιο σπάνια συλλογή από πολύτιμες πεταλούδες.

Εκείνη θα υποχρεωθεί να διαλέξει ή να πετά για αυτόν στους κήπους του ή να θανατωθεί. Εκείνος θα υποχρεωθεί να δει ότι δε μπορεί κανείς να κατέχει εκείνο που δε γίνεται να κατακτηθεί...

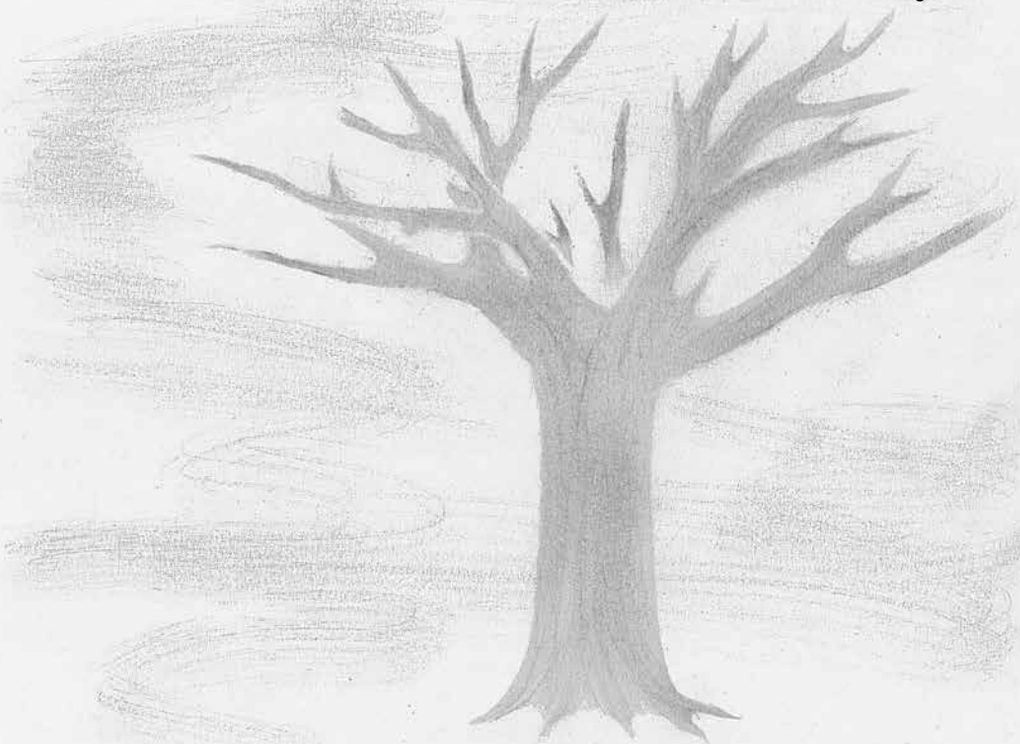

...Πάντα σε περίμενα. Πριν όλα, έλεγα βαθιά μέσα μου πως μια μέρα θα 'ρθεις...

www.b00k.gr

Φύγε από τη γη (Οι άνθρωποι νεκροί...)
— δίγλωσση έκδοση —
στίχοι

Στης νιότης πίσω τη δροσιά,
μέσα στην παιδική χαρά,
Με λέξεις παίζοντας και πάθος,
ξεχάσαμε σωστό και λάθος...

The Underworld
— bilingual edition —
lyrics

Back at the playground of our youth,
playing with words, we lost the truth,
Forgot it somewhere in the mud,
while growing old, and growing sad...

Ο Μαυροπίνακας

...Είστε ακόμα νέοι. Το σώμα σας ακόμα δεν έχει υποστεί την παραμόρφωση της βαρύτητας και στο βλέμμα σας ακόμα λαμπυρίζει το άπειρο.

Τα φτερά σας, αυτά τα ανέτοιμα, υποτυπώδη φτερά περιμένουν πάνω απ' όλα το αίμα της καρδιάς σας για να αιματωθούν και να δυναμώσουν. Για να τολμήσουν να αψηφήσουν κάθε άνεμο. Η επιλογή της πορείας σας και το ύψος της πτήσης βρίσκονται μπροστά σας.

Μη φοβηθείτε τον ήλιο...

Τα δυο λουλούδια

www.b00k.gr

Πανταχού Απών
— σε έκδοση για τον κινηματογράφο
& σε έκδοση για το θέατρο —

Ονειρεύτηκα τον Άνθρωπο σαν ένα οχυρό που κακό δε θα μπορούσε να το κατακτήσει, δολοπλοκία να το πλανέψει, άδικο να το διαπεράσει. Ένα δέντρο που βέβηλος άνεμος δε θα μπορούσε να λυγίσει. Κάθε ένας, ένας Ήλιος Σοφίας...

Το Βουνό της Αθανασίας

— Είδα σε όνειρο ζωντανό, μια φωνή να μου λέει πως ψηλά πάνω από τις χαρές και τα πάθη των ανθρώπων, βρίσκεται το Βουνό της Αθανασίας. Κανείς δε ξέρει να το βρει, μου είπε, μήτε τι κρύβει στην κορυφή... Μα όλα στο όνειρο τούτο με κινούσαν να βαδίσω προς τα επάνω... Μοίρα, είναι ετούτος ο δρόμος που πήρα ο σωστός, είναι ετούτο το βουνό, εκείνο που ψάχνω;

...Βλέπω τη γη να υφαίνει τις μορφές των ανθρώπων και των ζώων, κι ο θάνατος να τις ξυφαίνει. Βλέπω ένα υφαντό από σκιές και χρώματα, που πασχίζει να ξεφύγει από τον αργαλειό κι απ' το στημόνι του. Που προσπαθεί να φτιάξει μια μορφή χωρίς να την ξέρει, να βρει έναν μελωδικό σκοπό πέρα από το επαναλαμβανόμενο βουητό της μηχανής, έναν δρόμο ανώτερο από τον φιδίσιο παγιδεμό της σαΐτας...

Τα βιβλία, οι στίχοι και ποικίλα πρόσθετα —συμπεριλαμβανομένων περαιτέρω πληροφοριών για το “Προς όλους τους Νέους”— παρέχονται σε διάφορες γλώσσες στο...

www.b00k.gr
(γράφεται με δύο μηδενικά / written with zeroes)